

ПРЕДРАГ КРСТИЋ

УКЊ
ИСК
ЕЊЕ
ПОДЗ
ИЈЕ

1

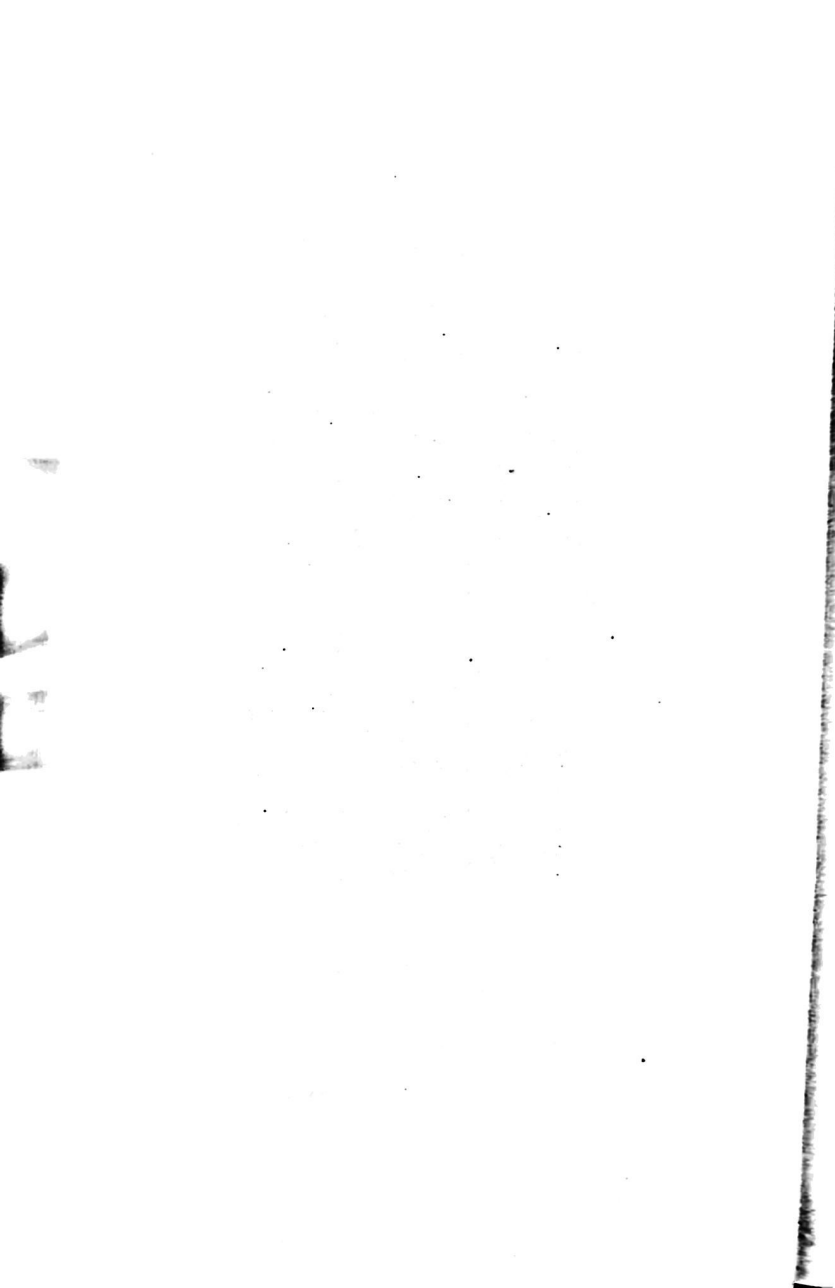
2

Предраг Крстић
УКЊИЖЕЊЕ ПОЕЗИЈЕ

ПРЕДРАГ КРСТИЋ

УКЊ
ИСК
РЕЊЕ
ПОД
ИЈЕ

БЕОГРАД | 2005

Даме и господо, пријатељице и пријатељи, читаатељке и читаоци, поезарице и књижничари – добар дан, добро вече, добро јутро, већ како коме, жели вам, само за ову приличну прилику, сада и ко зна када у вашој књизи, ваш водич кроз њу, ваш амортизујући медијатор њених не увек пријемчивих садржаја, онај који се обично препознаје по *italicy*, а сам себи ласка да је на јединствен и непоновљив начин препознатљив као поетолошки инструктор опште праксе, као скромни а ексклузивни, алузивни но калаузивни, ненаметљив али несношљив, пропратни и адекватни коментатор списатељских манија, повремено чак као креативни и корективни коаутор некоректних предлогака и подлогака још некоректнијих и незахвалнијих манијака, такозваних правих, такорећи изворних, аутора који заблудело још увек држе, да вам не кажем шта, али надасве да су други, међу њима из мени непознатих разлога посебно ја, ту због њих и њихових благоклепања и стихоглаголања. Дакле, п оздравља вас онај који је једно ставно и поп уларно знан као: *one & lonely, for you only, love you so much*, ваш DJ. Тоо-much. Он ће вам пружити сија сет тоомучења у виду натукница, омањих предавања, реплика и објекција за све што је посахрањивано између ових корица, као и за оно што није а могло је бити, или оно што је требало и морало да буде а није могло. У принципу, можете да га питате све што досад никог нисте смели, али ће се испоставити да је свако питање излишно, и да ћете пре или касније бити ионако брижљиво опскрбљени свим неопходним упутствима, објашњењима и обрасцима за, без тога ирегу-

сларно и уосталом муко трпно, оријент и сање и газооме-
вање овог занаманог и прозахтевног под у хвата. У
складу са његовим именованом, пре ће се појавити п роб
лем вишка него мањка разпротоомучења, а ви га онда
сл ободно п речујте, п речитајте и пре пишите. Његово ис-
куство нефундираног експланирања, загонетног експли-
цирања и нада све произвољног интерпретирања, његов
ненад машини инстинкт за ри т мовање, његово суверено
владање postneoretроизмима, те спра вама, у гођајима и у
ређајима полифилхармоничног пр читавања, његов
фил инг за атмо сферу и о стале метеоролошке фемино-
мене, његова готово прор очка упућеност у добре виб
рације и енеоргије, у космичка струјања и музику сфера,
те с родна метафизичкоантропозofsка питања адрена-
лина, његова, најзад, неутасива страст да својим екстери-
торијалним обсервацијама у води у за дату му теристо-
рију и исцрпним објашњењима исцрпи, опреми и у дави
коју му год драго матер ију, најбољи су гарант да ће и овај
тематски и кон(тра)цептуални перф орман с бити прави
до гађај, такосрећи хепенинг. Луд и ло. П осветимо се,
стога, одмах ономе што нашу пот пуну посвећеност hic et
nunc Rodos et Tasos, мада ad hoc acta, mutatis mutandis
ипак иште; предајмо се и подајмо логици коју пригода на
лаже, и у име чијег из лагања и ваш г-дин ди цеј антира-
мадановски проговара; без бедно руко вођени пр описно
се о т пустимо у, дакле, даље пред оче но опевање и око-
лопевање песме. Спремно вабимо ризик пра вичне ка-
зне: призивамо от каз нашем каз ивању. Време је, већ је
увелико време за тај први изразов, за почетни такт, за
уводно пропевање, за, колико год тешко нам падајуће,
ућуткавање бе се де за рачун поезије. Али, без бриге, бу-
дите синекуристи, нема зиме, неће ни то до века трајати,
ми ћемо се вратити... Ко другога пре кида, чу вена је ум о
творина, завршиће као његова фунфикција. Дајемо стога
реч, отварамо простор за прву хар монику, за увертлиру,
за нешто као преам булу, за претходну инспекцију ин-
спектората mini старства поетике, за енергични увид у
фактелектрицитет, за биланс непосредно затеченог ста-
ња, за емпиријски предрагчун његове тржишне вредно-

сти, за про цену ликвидирности и кредебилитета у из г
леду, за, пре свега, нео п ходну пр елиминарну пројерек-
цију о с вешталости, рас ход ован ости и растроја поет-
ског с троја, за, у кратко, једну

CONDITIO POETICAE

I

песма је
 хвала
 на питању
у доброј
кондицији
 није баш топ форма
али јесте нека форма

то је за њу најважније

да задобије оформљење
 не испитујући и не
 пренапрежући
тИме толиКо своје снаге
 Колико испрекорачујући себе

 присебна у вансебности

 екстатично пева песма
један
 свој кондиционал

О да, односно уеаh. Почело је почело. Али то, наравно, није довољно. Чак ни за почетак. Мора да постоји још једна про ширена, реизмиксована верзија ове непрегледне теме, још једна једнако по етичка психоморфогенија кондиционираности певања, али сада, о брат ите пажњу, са све претходном пој мовном раздеобом категлорија. И заиста. Осећамо да то бургијање те мељећег баса, та луч о носна изра слина, та паси(они)рана а пати ја, та леторгија ок ружења и у исти магх на прасност д ружења, та светковина тужења и кужења, та мудроСловна де каденција, та ек статична бес траг и ја, да све то неодојљиво надолази, неза устав љиво отпочиње и несмањено жеже љубопитне по-ето(...мало)-љубе. Иде, пева, и ми с њом, ииидемо...

II

Стање од-
прилике има

да значи

нешто као

стаЈАње

– како ствари стоје или

које је Ја њиховог стања -

ствари

међутим

стоје увек

у

с

п

равно

иначе не би стајале

не бисмо рекли да стоје

Ако стоје

онда можда боље

стојање

не толико чињеница

да овако или онако

сто је

него како стоје

међу другим

сто ја њима

како по-

стоје међу по-

стојинама

начин

дакле

њиховог

пост ојања

песма

постојеће ста(ја)ње

је једно

– као и друга

у нечем повлашћено

за нешто хендикепирано

донекле ограничено

однекле бескрајно -

једно

више на-

стојање

и у њему при-

стојање

у њему

стајање

колико

у једно

непрелазно и пролазно

стаје

и у-

колико

з(н)а(/)пита

за његово
 у њему
 на- стајање и
 не- стајање
 прича тада постаје повест
 стање еп о пеја по-стања
 и његовог не-
 стања
 а ст-о/а-јање
 само из веденица
 престајавши у том
 ванстојању пред стоји тек налог да се
 од----- жртвује
 ↳стојање у прилог
 у↓стајања
 да се пролог и епилог
 разлог и залог
 уједнојречи некролог
 ставе у (вртлог)
 за вољу без-
 условног
 словног
 брлога

Лога, лога. Опа-цупа... Лог је једна сјајна ствар, не само за риткомичко гимнастиковање поезије. Експресионирани поета схвата његов фунда ментални, heavymetalни и септоментолни зна чај у унутрашњој језикомаштеној игри импулса, напона и садржаја свог у теклог, текућег и тек точећег деловања. Тако димензионирано тро јако, тражи му, даје му, смешта му, размешта му од говарајуће ме сто. Те онда, куша га, слуша га, чачка га, дрнда га – у апсорезолутној по свеће ности ономе што њега посвећује, у пре даности свом позиву и ономе што га кроз њега прозива. Wow. Да се не би о макла још нека оваква поклоничка велепосланица ду шевног по клања ња и при падања креа ционистичком братству, умичем, измичем се мало, умучујем се за читав блок Логовских песама, којима моје инстру(ментал)исање треба једва нешто више него оне мени. Пројездимо скупа наступајућом лог орејом лобања и логовања, у лог оримо се у (п)од упирање по лог иченог пева, проњишимо се и продишимо на тим пустињским валовима реченичних лукова поетисања апстрактног. Апс. Актног. Трактног. Трактатног. Једна дакле више з делна песнич арска логологија и логорологија у је дно. Која креће овако:

ИЗЛОГ

ето мало као
из
ложио се
а у тор
егзибицијом
вели
том при
знаје
није

му
до из
лагања
ал је
сте
до
сто
му
из
лажења

ето мало као
изашао
аут о р
из
ван
себе
једнога
јаднога
па сад
не зна
рече
је ли
тек
зато
аут ор
или
ту
пре
стаје
да буде
већ виша пута
пре
по
минути

**И НИЧИМ
ИЗА
ТАКО
ЗВАНИ**

**све
једно
ни ми
не знамо
нит нас
много интер
есесује
но има
мо начина
да са
знамо
и
има
мо
ми
лека
и за
такве
боленштине
док
год
знамо
шта је
(бре)
здравље
ето такви смо ми**

**ако би
и тога
по**

нестало
сви би
били
ауто ри
сви би
били
а ни
ко био
не
би
него
би
ми
да се
зна
шта је
шта
а тек ко је ко
у са
обраћању
па ко
ето мало као
и
зађе
заћи ће
мо и ми
њему

ако ли је
баш решио
да о
стане у
из
улазу
и не

ће да се
врне
куде
га бриж
но запо
врћемо
нек је
попеснички мало
ето као
ал тако
негде другде
и међ друге
а овди се зна ред
без
изилаз
ни

ПРИЛОГ

вођењу на пример

наиме,

ако би и могао бити
ПРИЛОГ КРИТИЦИ ВОЂСТВА
он неће да буде
ПРИЛОГ КРИТИЦИ ВОЂЕ
ни из каквих других разлога
па ни из кука вич лука
до стога што су Вође већ апострофоризоване

дакле,

место да се при ложи Вођа
како и коме год

приложиће се аналисоцијације
претежно држећи се језичарске
дисциплинарнованости

опет,

нема стога места
ни радости пресимболичких порнофиличара
ни радозналости панглосија етимологичара
ни лизању ни дучефиреровождификацији
јер се у крајњој _____
не претендује чак ни на сласти
истинопроказања лексике

такође,

намеравана намера је

да се утврди само биће ,

структура ,

смисао и остала

прибежишна

мрсомудна менаџерија

не толико погенералисаног вођства колико

конститутивне фигуре

са регулишућим ингеренцијама

вођења

с обзиром на то,

пропитивање би текло
од привођења преко завођења до подвођења
и на тај начин би се истражили
како темељни принципи
тако и појавни облици,
док би свако ненавођено

превођење довођење стандардна девијација
било мал не третирано као

према томе,

систематска анализа била би
захваљујући приступу који ништа
не оставља ван свог захвата
у потпуности своје предметности изложена

штавише,

ко год би се могао одмах и подухватити
рализације тог нацрта
уколико после нареченог још претекне
воље снаге и интереса и
уколико се не у(3)макне ка
оном што је лако и лепо то Уме и (томе)
писању песме

НАЛОГ

заведи ме заводнице
- виловито вило вило -
вођицу ми за
а ја ћу теби вођ

завештај ми заведење
- водницо заво заво -
виленимо са
а за ће нам већ

проведи ме проведењем
- веди веди про -
да веден сам пре
а ведено не

разведи ми одводнике
- дрке дрке раз -
од вођења при
да веде ме од

проводником ме преведи
- преви преви вод -
у ведење на
док под нам је у

доведи ме приводнице
- води видо до -
о водења зав
за провово при

спроведи ме праведнице
- право право за -
ведства крај ме
ми при вида да

извади ме изводнице
– брже брже бр -
видање из вада
не веди да још

још пришапне вам шапач само
– шапат шапа при -
прелаз ка пој
из наук да је

ЗАЛОГ

залегало једног јутра олињали лењ
легао на ћар а јутрио јед

наротивно он је пришо прилегању том
у изгледу нар док приход му лед

сликовито би се зарицо предузећем тим
лика да не ак узимо зар

ал учешћа другог нема до чињења тог
немање то друг чешће да чин

па буђење кратко спремно обустави тад
стави обу буђ на краћењу спрам

спава радо сада ко што сањо пре је
рад да спаја сање од спијања преде

уверен да легање не лињави лење
вера ако зајутри утрте сневе

у пола гласа румори се да препевано је? Инфанатално? Одвећ
жговијално? – Ако се заиграло, Тоотучи се ипак, имало се и
раштазлога. При знао се прет хо дно пре већ О збиљан... Шта?

УЛОГ

у

лажем

7105891347625-712572457025724350.47922-

58762729

и преко тога

ко даје више

изузетни окасинон

ма шта цифрање

руку

главу

орган по орган

дајем

у

лажем

знате колико вреди један орган

можда читавих

1101570859125-151480765101-45145-1,.7457261-

0209103

не знам

зависи од органа

и од организма

оргазам вредновања

панекономија непроцењивог

бесцење у процени

исто као када чекање вреди пажње

добронамерност пољупца

верност поштовања

труд опроста
циљ жртава

узнапредовало преинвестирање
бесконечно другоовредњивање
свега
за све
холистичка конвертибилност
конверзија која још неинтегрисано
инверзира
поткупљује
откупљује
окупља
на индиферентној берзи
емитује деонице
нуди опције
гарантује концесије
из пред комисије
вреднујућом мисијом
развредновавања свих вредности
одлагања приложеног
у лагере о цена
за непознатог законодавца
правоснажног налогодавања
обртања

не толико универзалне разменске
вредности колико универзалности
вредности размењивања

по жељно узурпиране
корумпираности где просуђивање
постаје немисливо без процењивања
критика без цењкања а усуд без
уцене

Не могу, ценим, више да из држим; дефинитивно кршим з авет ћутања; то је, можда једино то, јаче од мене. А хоћу да интервенишем тек једним у казивањем, једним апострофирањем, тек исподцртањем да се након свих искустава и искушења по казује, или макар жели да се покаже – без икаквог видљивог поводца, а камо ли доброг ра злога, у суд и о бих се да тврд им – како постоји заправо само једна об лог а која може послужити као под лог а, само један добри стари – кога никад није довољно, као што и никад довољно нагласити његову децизионистичку пре-неминовност – заправо, ако ћемо часно & поштено, а како бисмо, само један једини прави

ПРЕДЛОГ

и он се увек тиче –
макар тек ритурално, симдијаболички или
херменетуристички – ступицидалних тенденција,
односно, ако је стварностприхватања и ку ражи, оног
пре о сталог до стојног иза зова ништа вила
самоубивства. О томе се ради и кад није о томе реч.
Него, на пример, о новорађању, о васкрснућу, о
метемпсихометаморфози и читавој тој ламенталној
ујдурми што тек вајно ћути колоплет пролазности, о тој
из заседе подилазећој мортификацији
неприпитомљивог memento mori, о тој
прискладиштеној скаламерији меланхолије, о тој
прозирној мемљигавости галванизације крепко
крепалог оваплоћења... Бљак.

кишно брдо
равнодушна окопина тежачке култивизације
језа постановљености
плачљиви устук посусталог

безнадежно лишено свитања предвечерје
бивши пролазници
тренутак слутећег вечитовања
испошњена резигнација
неопростиво коначеће призната чистина
надирање безувиђајног несмисла
тешки опрост

најновије новине
рециклажа реверзибилног
опетовање једнократног даривања
драговољна илузија циничке занемелости
крхки предели ишчезлог стваровања
претакање предрочено истеклошћу
присебна екстаза безвршности

извесност прикућишта
артефицијелно узглобљивање неукорењивог
шетња посусталих прекорачаја
лице избегличког неба
ултимативно напуштање апокалипсе
докрајчено безверје зачињања
неишчекујуће помирење амбивалентног
затеченост нетрагачких трагова

безобална пучина
позвање ушкопљеног јаловородног
осама походећа узалуду
спуштен перископ измаштаног брода
препознање намераваног смера
епохални трик разграђен углавном
отвореност

дисање света
неустановљена постојаност насиља
силазећа присутност фантазама

саливање равни растројених нахођења
безосећајна океаничност давленика мореплова
случено другобивање прибрежног

умрла својства
неприсилно прихватање анонимних сила
ишчезло силовање присвајања
мрешкајуће батргање
лакоћа

Ууу! Лака нам, Ласап, лакост резултата; срећне нам учинковите ране потискивања глагола ња, јунаци! – Бог ти здраво, јуначе!, за твоје незаокружене прекиде ис каза, за на из менична струјања и брујања к лизних, опорих и крш ев них покрета језика, за непрестајуће завршену песму која ва би на стављени пев бес краја и бес трага а не разУмзевање. Блок је славоодбитно зблокљен; ова фен оћ тап о лог и ја логике певања приспела је логичком засвршетку. Шта Јој следи, шта нам треба? – Следећи блок блоковске поделе и монетажне градње, следећа опека и опекотина, another freak in the hall, следећи, како кажу, циклус, један нови circulus за циркуско циркање до сада зна ни х нам поетонколошких на знака сис тема, њима да тих коор дина та и раз по ложивих инструмента рија. Шта, дакле, још немамо? – Између о сталог, и ово: историју сторије бесног бола болести болесника, за повест његовог тав орења и твор ења, херојску пое му поемања и поимања, траг едију голг(рг)отања, гену ини мит ситуирања, у кратко(силазно), ос мишљену теле о лог и ју з бива ња. Али даље на бачену без логофреније и логостерије. Одизбегнутом мега и мета на рацијом прелазимо пут који је још приобално отискривање. Следи, као што следује нам, историјски главни део у којем се поскрећемо од онога – с ум њам да неко има нечег да се сећа – како се некад певало, како се заобрицало Ново тарену, као и како се раскрстићавало с њим. Ваше у(слу)живање може одмах да стАртује. Онако, подозрикаво, јектичаво, ин теле ктвално. С прстом на челу, или чупкајући

брадицу; ставите наоч ари, јевтине, дебеле, тоге и доге нису оба везне. Ми саони п лес, који као и сваки, мни да је... Шта? По...по – оп оп – по... – следњи, тако је; да забија г логов колац св ако ј пр ошлој певности, дабогме. Да бог га, у ствари, а не, далеко било, нас. Мада ни њему, ни мом добром грамацидном прија тељу, недораслом ослонцу мојих ослањања, не беше овај последњи. Нак надном па међу реч ено: већ ту се видело да инклиналира, одмах се могло у(о)чити с колико по верења се може прихвати-ти његов тРип и његово па(р)ничење, колико оз биљно се може узети како дакле он сам собом у неком нев реме-ну после, тако и њег ово ускупно дело које је претенде-ровало на последњост – а нарочито ова његова претеча и прететка, овај први наг овештај оног пос ледњег, ова буре вест последњања која се прва на ја вила у припо вести једног прео браћања. Све је ту већ с по четка, упо зор а вам, дра матично ин тон и рано, сак рално на ци-љано и су верено на низ ано. Пред овом конкубиренци-јом ни призив све вишњег по моћника није сув ишан. А за штит и те се и сами ако и к ако год можете и у мете, од овог обмазнанитељског атакта у умИРу(ју)ћег муд рова-ња. Хигијенском глумицом, домом слатким кон домом, благо творним банкуртоном, апистиненцијом, порно-грамафијом... По светом и по летом резервисаркастич-нијим од аутор овог – мој вам је успут и скрени с авет. Чик.

ОПШТЕ МЕСТО МАНИФЕСТО или КАКО НАПИСАТИ ПОСЛЕДЊИ МАНИФЕСТ и ЗАШТО УОСТАЛОМ

Сада знамо оно што смо одувек знали.
Знамо да је слика заправо бели квадрат,
да је музика тишина,
да је књига празно лишће.

Знамо да је скулптура тек мимо постоља,
да је позориште могуће и без сцене,
публике и глумаца,
да је песма ћутање.

Грабежљиви кључари знања приграбили су све
триузме, као и све парадоксе, зарад сопственог
удобног и свезнајућег Осмеха.

Понижавајућа охолост безизлаза отуђила је
идеју, план, смисао творцу за рачун екстазе
равнодушја.

Он сада све зна као што је и раније знао.

Само сада зна унапред.

Чак и пре но што је сазнао.

Зна и крајњи домет и изрод и ход.

Једино са сврхом начињања и чињења још слабо
стоји.

Какав и може бити сам онај који разабире
Ништавност и Узалуд Свега.

Знамо да смо одувек знали.

А ни знање више ничему не служи.

Неће ни Ништа да служи знању.

Свесни и пре покушаја да је све већ испевано,
написано, насликано, и свако следеће надобудно
иновирање ексцентричних шокантности
држимо предвидљивим.

Као заточеници Епохе нихилизма која све ново
домисли пре но што га зачне, ми сада неопозиво
знамо оно што смо одувек могли знати.

Новог Нема.

Немо Ново.

И терет знања што смо га одувек знали одбијамо
да ставимо у корелацију са стварањем.

И када неуСмерена надсвест убрзава процесе до
стагнације, ми не можемо да не знамо
Остварену Филозофију
Окончану Уметност
Свршену Утопију
Докрајчену идеологију
Смрт човекову.

Али и више од тога.
Знамо застарелост тог Знања.

Сву тзв. трагичност и ништавност прихватамо,
али је не прихватамо као проблем.

Pathos Дела, Сопства и Историје није наш prius.
Стварати без њега – јесте.

Наш једини credo јесте да је и у поставангардном
времену могућ milieu који би био и зналачки и
стваралачки истовремено.

Можда.

У сваком случају, немамо намеру да оно што се
показује тек у извршењу признамо као
претходном објавом свршену ствар.

Као ни да заобилазимо њене поруке,
аутотерапеутским фингирањем als ob
становишта збрчканог песимизма и пркоса.

Ништа што је давно сишло у гроб не желимо да
враћамо у преправљену кожу.

Још мање да установљујемо нова гробља за вољу
коначних Обећања и Налога модернитета.

Објава стечаја логике Апокалипсе, ако је већ до
парола, значи нам у исти мах позив и на
самосвесну и на обесвешћену креацију.

Ни више ни мање.

Тек један стварни Отклон од терора Великих
Значења.

И Очекивања, макар и од њега.

Оно најмање се испоставља као највише.

Само као неоптерећујуће знање онога што смо
одувек знали.

О јее. Ничег слађег у време нама ближње, до месијан-
ским самопробиром, (е)мисиониран за проговорење
Selbstsprachea као таквог, самопоубездано дати му га ма-
ло по окапању над папиробелином. Транспоетички за-
гранично међити и мапити само из у нутра видљиву
границу проезије – то му дође као обавезни део програ-
ма, ако не и цео програм. Исходовати картографију ис-
пражњених инфраструктура идеала, инвестирати у то-
пологију ледничке спекулације где авет иње празне и
последњу причу, инвентарисати mL&Me интерпунктура
ишчезлих развалина већ дереализоване стварности,
еванђелисати све у сит ње није микровално заплуски-
вање распаднутих писама – то је, по ретроричким тропи-
ма препознатљивим органима про гоњења, trade mark
инацијског профетсорства мауњкавог и за орнамент и за
тепостамент нег дање х раб рости. Освећени објекат се
објективизује. Истребитељи требе и истребљење. Неки,
дос ледно досеутнутој последњости, заћуте. Ми овде
нисмо те среће. До следан каквим су га по с ледице

створиле, до тични нам проскрибоман, консеквенчно и несажето, ин тен дира да до кине и саму логику дослеђивања. Кад је неко решио, и укоп ће примити као правда јући о прост за нови гест. А шта ће он, и шта ћемо ми с њим и у њему? Ту т в орбу, то слочињеније тек треба у видети, од чути и изодржати. Are you ready? Не чујем добро. Да вас чујем: Are you ready for this? – Тако је већ боље. А сад ћете да видите и шта сте изгласали. То, дакле, и даље неће имати директ не, ако и какве, везе н и са ствара лаштвом и у опште, н и са чим пажње вредним, н и са чим за право што би вас се на било који начин могло до тицати. Тек један о бични пароксизирајући континуитет поерозије. Боље се, према томе, припремите за бесправно осе б ујну мета стазу опасно опусне токсифиликације без могућности деконтраминације, јер антититела нема. Сер ум радије примите у напред, док још има напреда испред уназађујућег. Затворите књигу – или ћете за увек устихнути, за немети, бленути и само га гледати: докле ће тако. Кад је барабаризам у питању, дуже од вас, то је – верујте, позна је'м човека – сасвим извесно. За невољу, ја не могу себи дозволити вашу приви легију. Оба везан сам да до краја (његовог, јасна ствар) будем т у , да пратим и догледам га докле-ће-само-тако, да испратим аутора у његовним, разуме се, чисто литер арним дешавањима, да не дозволим себи да пред њим и његовим преобраз има и без образ нос тима у мучим и, на тај на чин, ре хабилитујем и ваш о прав дани гнев и дам по дршку немуштој речситости вашег саблажњења. Умверење да ћу са цивил и зованом супер и орношћу дочекати и то крајњије крајање и превладати тако још један несдасеносни скандал варвандалског писања, даје ми снаге да релактивно неоштећених виталних функција тоотичења, мада већ пристојно затр ован, и сам истрајавам у својим ре агујућим бгравурама. Ако му се и не може доакати, као што може он сам себи – и тиме вас коначно на најмање лош начин уводим у следеће његово запевно ес калирање – може га се ваљда дуже о трпети него он себе. Он, који је о суђен да стално буде са собом. Просто чо веку дође жао од по мисли на ту инцестимну инфлузију...

Све док се не по тврди да он пак за то сажваљење нич не хаје. Уместо благодарних сигнала добре воље и здраве памети оспоменутог, он за сад и даље јед нако у порно на ставља да нас маје и замајава, да се замахује, заукава и захуктава...

ЗА ЛЕТ

Простор је изборен
и хитлер је тако
брига ме за то
сада ја хоћу да
пуштам г(л)асове

хоћу да одзвечи моје велико појање
ни заратустрино не беше тако
кад већ одлучих да појати смем
да разоогрнем маничним ритмовима
моју мелодију величајну о сад

а сви да удивљено слукушају
као одисеј што је
сви да се приковани надахњују и издишу
док причест моју звучну (или текстуалну
адаптацију) тестирају и попримају

па да вавјек па(м)те

Траљавост, макар и hot и мична, слике обе ћане не појам не среће која нам се овде н уди може се мерити једино не ум ешношћу њеног сликања. Са изузетком снаге, песнички subјект у свему подсећа на разурлареног бика. Једна

сме р(а)на тиранска диктат ура, чији су таленат и ма шта директно про порционални евидентној импотенцији. Споран а упорно облапоран, александринца без рока чежљив а ора торски распо јасан, наш поета се не либи исповедања сопственог јада & беде & чемера etc., и то гласно & јасно & дрзо вито се самоутужујући, све једнако у неправедној и ничим иза званој нади да ће се таква кукавност про теста, сама из себе ваљда, преобразити у некакву посебну поетску узвишеност. Та стратегија верује да ће, упркос искуству, нака радни склоп на крају уродбити плодом, да ће из не на да д оживети коначни о крет, само уколико се довољно дуго практи кује. У тој агностичкој и антиготичкој иде о логији ду шевне гнозе жртве су, чуство, урачунате, уписане, очекиване, можда су чак и етапни показатељи ус пелости искреничарског запојадања, метарне јединице делотважности пре потенције и заплемењени коритрофеји фор малне вешти не орфејкичног одзлогрђивања хипоте(н)зичне пкретенциозности. А како би та на пета про вокација празне тајне прецизније упризорена требало да из гледа? Нећемо – уз а луд с(т)е бринете – остати хендикапирани ни за плугрализме те конфесије. Она нас неумољиво, дубинско-аналитички, микробиотички и макрохируршки детектујући контроверзе, сачекује као једна пара бола и једно пара леле. Кесе за по враћање су, ако не испод с(р)едишта, онда у кружињи, ако ни тамо, користите па пир са напобаченим о бичним на словом

СЛЕДЕЋА ПЕСМА

певао бих песму једну ја
а да није сомнабулна

метатекстуалан и ауторефлексиван
морао бих бити један ја
а супстанцијално да запевам шта

НИ ТОЛИКО НАИВАН ДА ТЕЖИМ ЗНАЊУ ПОСЛЕДЊИХ
РАЗЛОГА СВОГ ПЕВАЊА НИ ТОЛИКО НЕВИН ДА ВЕРУЈЕМ
У ЊЕГОВУ НЕПРЕМИШЉЕНУ НЕПОСРЕДНОСТ

ПОНАЈМАЊЕ ТОЛИКО МОЊАН ДА
УПРКОС ПАМЕТУЈУЋОЈ РАЗЛОЖНОСТИ
НАПИШЕМ МАКАР ОВУ ГЛУПУ ПЕСМУ

КОЈУ ПЕВАО БИХ ЈЕДНУ ЈА

Дозволите да учено цокћући саопштим како је на делу ш колски пример ирониричког опевања сопственог садржаја. Па још из о сталог. Шта нам се њ име образ лаже и исподручује? – Могло је свега тога и не бити. Као што и није било. Довољна је арома скромног незадовољства. Она позна јединодоступност пост упног приб лижења тек задовољавајућем, а да не оставља и стодобно сасвим без задовољштине то при знање, које опет, само собом није арогаранција његове вредноте. Оно задовољено само, срећно, сито и непотребито, ако и може бити предмет трагарења, не може бити директ но исказивано и песмовано. Могло се, међутим, ићи и даље, и ваш DJ., тешка срца и осталих органа, мора да зацементира овај танкићутни необележени прелаз. Мора се, јер већ морал о се, одмаћи од на челних и ма колико принципијелних дојава и прислуха кардинално стондираних немогућности песмовања – за рачун његовог консекретног удломљења и одомлађења. Коректна конкретизакција нас је пак ефективно под учила ч истини поетеолошке спекооације бавећи се, не сведочећим исповредњама какве овај гадни паганин несмањено бљује, него оним најпопјавнијим и најнеапстрахтнијим, оним стварним у самој ствари немогућег; оним мишљења, писања, сликања, компоновања немогућег на место, као овде распрос тртим немогућим мишљења, писања, сликања, компоновања; оним, што ће овом делу остати зау век заптивено и запрто,

оним у сам ој сржи, у незнаплодном јајету, у П.М., у соли соли, у фундаментима, у са чини оцима, у с уштини јед н е скупштине, самој уууу...

У СТВАРИ

хтео бих нешто аутохтоно аут-
ентично непрево-
диво парти-о-
куларно из кога се тек на-
даје несвод-
ива уни-
верзалност али ни-
како не универзал-
но дискурз-
ивно из кога се ни-
шта не нада-
је па ни је-
дан од унутар себе могу-
ћих мулти-
верзума

морао бих у ствар-
и пропит-
ати и ра-
спевати не изгле-
делу боју само-
гласника ни-
ти муклих суг-
ласника радних

требало би инсистирати на Љ у
ствари
и на Њ такође и на оштро Ж
пре свега то

а онда и на у ст-
вари буђавом Ђ и на у-
пркос ћођавом ублажитељско словенском Ђ екстре-
мистичкој тврдоћи одређујућих Ч и Х као и на зло-
кобно закључитељском Ш

шуштаво бректање које би у таквој творевини јечило
баштинило би и љуљушкало истодобно жљебове и чађи
њихало мњења без умишљања жљездама фоничних
царања глагољало би оно благо -ња и -ње
без кога архајско једнослогно именичи радњу
шепурење чежљиве јебње
срање жрвња ћућорења
лишено размекшатељског подобија
и сваког сувишно накалемљеног -ија
пропагадној и појљивој течности вокала
цивцанисање би муцаво крештавило
ћивтинско жврљање равничарских њива слагања
продеравање ломљивих шкргутања и њакања
у чуђењу уз буђење рађања и
цврчање које се сећа да је грчење да је
прчење да је дрчење и дречање
у једном зглобном држању нагрђеног човештва
врење чаробњака који шарлатанством примиче
превирање варању варење старању а
старење курвању за ц.
без љубљења и приљубљења
уљубљења нечињења учвршћена би се
причешћем уопштавања једне
бедне живљеничке шараде очекивања

ишчуђавала што ишчитавања нису
узвишена као мишљење приспособљено њима
као већ нешто што уписавши исписивање
праведнички ћар величансвенешћу уврежен
чак уважене вазда увређености љигаве мења
снисходљивошћу туђећом спашавања жуди
да изнађе чачкањем шегрта ђавољих чарање
које нађубрило је зачарану живинчад
наваљену на последње прибежиште
где тобоже љубопитљивом шетњом
његово уточитељско заточеништво штавише
такође би се жртвовало за многохваљење
заточништва

Толико о томе. А онда је песник пр прочитао да осим до
колица алхемије структурчина контрасинтактичког оне-
з(н)ачињања реченичког по редка, осим изурањања са-
мосугласника и вназала између висдубина, постоје и ма-
њевише лепе или сувисле или упо требљиве релације
међу њима. Па је решио – као што се, јама чно *post festum*
али а *fortiori*, и могло претп оставити – да, мимо од звона
ка, дуби и претражи звоњаву и одзвањање самих тих од-
носа, не би ли их прозвонио, да офорљење, ако је могуће,
безостатно, без заробљеника, победи израз, фон да
тоталгитарно овлада и хар монично да за борави песнич-
ки садржај, а сутјестивна снага звучања надмоћног сми-
слу да предупреди рецидиве конзервираног дисидентства
кзазивања. Учинак тих – сва је срећа, једин ствен их – на-
пора сада ћете делирикатно и дисекретно разчитати. Со-
бом зао купљена стил и стика свирачки поступа са з вуч-
ним потенцијалима језика и шармерском седукцијом
дезинхибернира интелект за силе ванпо јамског зрачења
произашле из ритмовља, звуковља и тоновља. А куму
лирани емпромти рондастих мондулација вари рају као
контрст епизгодне акхорде већ дебаластиране сонате. И
ту вам ни виртуозитет мог тоомичења, ни моје вапијуће
инасистирање на надлежећем мес ту да је већ време за

аутокрисовано признање власт и тог much too mucha и за даљу беспроговорну о ставку његове заосталоставштине – не може помоћи. Нама одзвања, а он је још доброд ржећи. Он је, у својој натуралној безазлености, као неустрашиви пут описни аван туриста про страних и егзоетеричних демон страција, безобзирно се не обаздирући, прове(т)равајући п(р)огон уотеловљења јез и ка, пода(т)нички злудрадо срачунавајући ноггогскоп линговалних аном(ал)ија, на водно само прошао и пронашао један свој нови... Имате ли представу, јавља ли вам се како га је на звао? Наравно. Ајмо сад сви заједно. Јако...

ПОЛИГОН

синкопирај ми синкопо	коп коп син
консонацу	анцу анцу
еквидистанцу ми	енцу ми данцу
консонантну	сон кон тну
разбуцај	буцај уцај

сада

какафоничном дисонанцом	каканцом фо дис
убризгај противотров	убриз тровај ај
протежману новог	овог проту жмог
глас беног кључа	гласоча бључа
тоналности	сал тони тони

нека

атонално утони	у тон и у ани
неуравнотежено	жено рав у нож не
интонирање музике	тонање ин зике
без лика и вида	вика и лида зеб
нескрућене у фигуру	у крућ с гуру

чега

проломи а не преломи
лако смењивање ван
поредака којима ни
отпор ни тишина
нису метроном

ломи ломи не пр
сан ње кола смен
ни ме редака по
шина ина ти пор
ном су метр

ничега

Тик так, тик-так. И тако све до хрк-хрк. Ритмичарским од јекивањем дивотне еуфоније напо р едног унеређивања, симултаног дисконтинуирања и а кутног од леп љивања фонетичке фигуре алитернације, па семиоптичким редисхар монизовањем мађијски уједињеног иноврсја – све док не дође до ... до... Тако је, досада. Призив саузносних, с једне на стране, апсурдности смисла, а с другобе, апсолутне снаге налога тоналности, ништа не мења на ствари. Али сада – било како било, било па прошло, не поновило се, или, Боже са клон и, повратило – знамо од прилике, до прилике, с ким имамо посла. И с чим. Оријенталири су постављени и у њима напасни песник мисли да мисли певање. Конструкција његове ком позиције трештено поштено је дата, пауперолетерски ис крено ис п ружена и бес ти дно ог(л)о(б)љена као јед ап, неурокични, да како, конструкт: констеларнације подручја окупирајућих ритамтамовања и мелодијских линија у савезу са аликвотним тоновима, зрначења што пребивају на рубним семантичким пољима, најчешће абнормално везаних речи, далеко од икакве клишетиране саопштљивости, неререфришуће метафоре ра стапања, контролисана пустопашоловина неганутљивих чудла... А шта бисмо ми могли са свим тим духоположењем, које пристојан свет с про води у мокрочворним про сторијама? – питате се с правом. За хвалити се на његовој му са радњи и отићи још-смо-и-добро-прошли кући? – мами вас ваљаност неодољиве помисли. Easy. Not yet. My only friend. The end је тек припремног Stossa, инаутурационог Witza, једног cheap tricka за нестрпљиве нетрпнике. Нас ртљивац тек приступа и, што се њега тиче, начиње иступ. Али сада, а ивишенегодосада, непосредним у казивањем, нескривеним на-

говњарањем, рашчишћавањем прос тора од преосталих дезидеривата свег про шлог до њега и његовог појања, припремом те рена за његово нечуто и неслушљиво у stroj авање оног нечувено нечувственог, односно, сондажом конзумацентског с трпљења гледи на ступајуће о твор ено дидактичке интробдукције. Чујмо је.

уПУТ

Ако је одУЖЕн дуг
ако је Упознавање заВРШЕно
ваљало би од-
ступиТИ од у себи
регеНЕРишуће и безиЗЛАЗно
изЛИЗане фигуре
и при-
стуПИТИ старачки
стваралачком идеалу
да је – по преПОзнатом залеђу –
свака изУШЋЕна
сУВО злато
екстРАГЕнетске конгенијалНОсти
и да је све НАПИСано
светИЛИште МАКар једног
међу ДРУГима СВЕТОг писма

на такав наЧИН
задоБИЈЕНА амнестиЈА
као РАСТЕређење од БАЛАСТА
смисла и оЧЕКивања
мање-више доЖИВЉЕНА
као незауступива УлогА КОја
нука на из
пујда на пре

и обЈављује и РЕВЕРзибилни на
ступ

укоЛИКО питање
а шта ПОТОМ
и таДА још поСТОји
целу опеРАЦИЈУ поНАвљати
док му више не БУДе МЕСТА

Напрћени тако, можете да се неупућени прћите до миле воље, до немила и недрага, до три лепа Предрага; сва три ће вам доћи главе, само ако их припустите. Можете сумњичаво да вртите главом, својом, равнодушно да слезете такође својим раменима, можете то и да обрнете, можете чак и да њих тапшете по раменима и главама, они ће у својој тризофреној накани остати непокојљеливи. Бескомпаспромисни. Promises, promises. Све нове и нове ком пањ оне траже да их као олињали junkies науку, да их фараонским синдромом повуку, да их хистеричном персуативношћу дотуку. Па шта? – одповратимо добронемарно. И они право имају на своја изпопољавања. Give them a chance too. Тим пре што немамо – ја макар – много и збора. На крају крајева, с вером у себе и надом да ће их Бог убрзо примити, зашто их и не послушати? Шта је њихова фриволност према нашој самоуверености? Ако им је дело и невесело, они, веселници, могу бити узроком ве сељаштва; ако и нису забавни, ридик уларни сва ка ко јесу. Нарочито када троједино драме и пизде око фатам органе последњег опела пред ра спуст протолибертинства, када пре о збиљују и ислеђују онеозбиљеност услеђујућег. Хоће ли већ једном и то иживети? – а ван сно се брижимо. И њима јединима, плашим се, Нада умире последња, пошто су Веру са хранили још пре Љубе која им је била најважнија. Изгледа да је сада идеја, под смелудом претп оставком да је има, да се негирано у стварима створи у језику, или, мање пр освећено, дакле по(ти)штеније наказано, да се о прост имо од свега, па шта нам Бог да – да се правимо да смо одузели од њега. Ваљда.

РАЗБОЈ ПРОБОЈА

попримљеним опростом
проговарају једноставице

наплавине упро(па)шћавања
које умиру у миру

весело заогрнуте
спасодарним унижењем

врхуне климактерично
понављајући обележја

само спољна узвишења
на ле(с-т)вици провалије

сада безопасна и
упокојена за таленат

који објавом про/де-кламују
рециркулирајући већ симулирану

симулацију по увиду да
источности нема

да у бога тек убога
певања пребивају

Пред овим одбегом од самоисповедне лирике, пред устуклом сликомислене повезаности испред звукониза асонанција и алитерација, пред овим објективистичким кретањем ставорења речи без слика, пред овим преобликовањем праоблика у певајућим пес мама, пред овим про дирањем у изв орне с лојеве језника из којих на стају ча робне и за клетвене фор мул ације, пред, напокон, овом над личном поетском стварновитошћу раз личности текста,

пред овим у језик из баченим херм етично скрипт оралним потуђењем, пред овом упоринутошћу у област анонимности п у стих о позива, пред овом ау тон омијом језичке реалности објеката, једне и даље, у истин у као и сваке, песме о певању – и Too-much бива so little. Дал с разлога који би тумачени волео да су на делу, или с оних који су за свакога с иоле укуса очити; дал што нам узе првореч из неречитих уста, дал што сличне речи не примамо у свој орални сложај, тек, после тога, после Ita, може се рећи једнако ни мало као и пре следећег. Нека су нам макар и убоги богови Лире и добре богиње Фруле наупомоћи пред самодоизживљајима разобрукченог Прометеја надпевања и недокончивог Протеја одпреваног с тиховања. То је цела ми најава заааа...

ЈЕД^и?НЕ ПО(-)СВЕ МОГУЋЕ САСВИМ

намеиљиве

НЕПРЕТЕНЦИОЗНЕ И АНТИПРЕТЕНЦИОЗНЕ

улиџра

ТРАНСПОЕТСКЕ ТРАНСМАРГИНАЛИЈЕ

једно јасно је
разнолије различите
разликују друго све
зашто питају фудбалског вратара
за рајских двери
кључе он
лопту туче за
остало прслук му пуче
одакле Прашина долази
коме треба
Амеба иза леђа

и куда иду говна
после употребе то
ваља дознати
пропитати иза талената
унучади курчате белосветским болом
носе ли мртворођени
у дупету
милозвучне лепезе или
једноставно криптоефемерно без везе

Монахиње глођу Супе благо
лебде кључали лонци
бојлерског казана
жугује љубав диња
отписује књигу без напора
са именом биља

хербује пегла
природословног лиризма обиља
јевтиног одбира уместо оБогаљеног
хлеба с њива

и витрина
хоће олупина шта
кад хоца је кастрира
дуж ока бисерна

пурпурно плава
упркос пређи Вуне
Црне Чија Мајка Ђе
у време поткрај

надолазећих Лета
покрај камина проБИСвета
птице хрђавослутнице нежељених близанаца
сву јој ћебад

вуку без
руку да затуку
из туче паде крв

ал реч кад
 падне Нема
 разговора мање нема
 сва је кугла опевана
 за три (1,2,3) гроша
 шапу \$олара
 за барутну бруку
 чији напон користи мајмун
 у трку трске
 старих добрих
 војника са пушком
 на уснама уз обљетнице
 месечевом меном љубе
 месечницу млаку
 младу кадуљину подгрејану
 кадија тужи кадија кужи
 рор гoск попрокује
 бљугавом Богу
 сирочету без мајке
 и тајке и гајке
 љубим крадом
 јебо слику своју
 залуд тамо само
 ратна сирочад оксидисана отечеством
 Сунце их разасјало
 на све
 четири (4,3,2,1) стране света
 што не светли без
 људског мяса кеса
 једино кости
 могу без ногу
 и ципеле без пертле
 ленте сапуне пепељаре

не серте

без одобрења полиције
којој виси поред ногу
што код других

није тако

зато пријатељица мила
жива била и свекрва
на дезинформативном разговору

проказаше да

шурњаја нема јаја
јер петао не закукурика
није знала кукавица

до подне

од подне облоге
јетрва у центру пилеће
цигерице згодне кљује

промотера ватростално

банално како Беба
не би трчала унатрашке
и окретала главицу

вишекратно наоколо

сами себи вапићемо
фрижидер кад немамо дружбу
не дојимо педере

верне ми

смо раздркано ништа

хоћемо своја тупа одморишта
одмор одмор одмор

нећу написати

глиста нема смисла
према ваМа читајућима ових
слова листа бела

језик вам

појела дабогДа бубашваба

са чајем кад пратите
 моја унутрашња посла
 мешање поменуте
 смрдибубе у стомаку
 вашем дебелом изволите преузети
 док очекујете БогЗнаШта
 будале једне
 неписмене стрвине труле
 јел нула једнако (=) нула
 или ништа (∅) разликујемо
 веЛичином слова
 ионако унапред покрадених
 оданде куда одлазе крађе
 кад лопов нађе
 историјску срећу
 заборавивши јаМу скептичку
 коју нећу братом звати
 макар сама дошла

 стрпљива неВесто
 што кријеш безобразлуке
 са предумишљајем стидног чешља
 расплети увис чела
 муда луда
 такође задени високо
 дени негде дечји бријач
 деца су гладна
 жене трудне
 добре жене зловне
 дробе флашом зубну ваш
 шармом елганције камиона
 пуног лешева
 што ћете постати
 и Ви једног дана
 о срећног дана

кад скончавате

обично пред смрт
ишчекујући завесе хуману љубимицу
death shop gays

јорган ће

побунити се преко
податног спавача који сада
већ трајно спије

као сперма

у БогуОцу ваљда
још и његовом БогуГасту
бесплодна равнодушност трајања

док ми

ампутираних прстију дворимо
глупи орман чији брег
малтретира тротинете третманом
весело мењајући

режим другог (II) пола
струје метастазе без фазе
камиказе остају наказе

фразе слазе

на мозгове наше
прогањајући усисиваче за одојчад
похотне су вештице

мртве спремне

маску јабуке савести
осећајно да распилаве цревима
и црва бундеве

трактором заскоче

и нека ће

Извините за Станку. Нема техничких спометњи; био је то један прави правцати, разлегао се један истински муууу к.

Измеандрирао нас аутор, замантрао екстраординарском калабурлеском. Заротирани до стајне тачке вратоломно-вртоглаве ч игре његовог нагањања и надгорњавања, угуљени и загаљени чулном речју паганских и н агонских ритмова, мучимо и блејимо. Помишљамо и на најгоре: да је можда, за не дај боже, Песник и имао право на припремна мучења, која су се сада – убеди нас доследном оп сесијом и уп орном дрскошћу – исп латила. Њему макар. На овај или онај начин, пре чини се онај, парадоксално, тек у патаматематички прецизној схеми версификације, у калкулаторском оперисању у стрему некалкулатибилним стихом, у алгебарској комбинаторици међу звуковних учинака променљивих п одручја значења, у грамаметризованој реченици, лабораторијском техником открића вантонталних речи, по трагом и трагиком оне јед не успешне фор муле и рачунски нужне варијабилације – сваком на водном поробљавању, којем тек сада и стога увиђамо значај, дошао је крај. То ли је, дакле, та клоака номадског писма, тај син тактички ок вир ха оса, та неподношљива еквилибретистика ризома, кристала и хаотида, та посвећена игноранција и материмјална индипреференција, то nonsenseno и небелистичко, немоћно и немогућно налокано подлокавање и накупљено п откопавање, то много хваљено зајебавање меког разарања, та говњива поп лава деконтекструкције, то worldno п(р)оигравање ethno традиционалима мелоса, та шизофрена слаботажа центризма ероса, лојоса і полемоса, тај наб рекли кур чин завремене коеЛаборације, капитулантске кохабитације и пацификсоване коегзистенције, то случајно случено и произвољно извољено измећарење и ренађубривање, које се носи и поноси, вредједноту чак налази у апстиниритирању о зна чајавања,...

ајмо ајде нешто
 све ☺ једно ● шта ≍
 сад кад знамо
 да публика иште
 депонентно гнојиште
 а држи нас за
 омнимпотентне субперверзњаке

безвезњаке који
(са своје стране)
држе друже да су
пуноправни срасти кад
све је ионако срање и кад
одговарајућим исходом
сваки напор исходи

... лишите ме тог залеђног и заумног инструментала; ни-
сам завршио...

получена тапија на
том науку примерено дејство
нека онда издејствује
непоновљиво мада очекивано
говно контингенто
једно
сад...

...јесте. Шта вам рекох? Расредиштено и са шифрама ни за
шта, оно би да, невехементно и према чему и и за шта, буде
девичански чист, посве бебећи заправо, интерјезички
панлудизам, уписујући тај ретро г радни трансfaig себи ре-
грес и раном као одлучујући поен, као допринос после-
авангардној несабраној прозборности. Брижно једино да не
понавља Вееелика револуционарна о(д)бијања, оно би и да
све њих – сви у коло весело – неразоденуте удене у артисти-
чки колоплет пролазних и наизг лед неамбициозних тра-
гована, као сведочанства презагрушености оним анахром-
ним зах ватима и пројекторима, мандаринарским у ставу,
поставу и доставу. А о о прав даности и засноваљаности, о
по лагању ра чуна о свом држању, о околишту и о перспекTV
– унап ред смо се до говорњили – не може бити ни речи, јер
је то онда већ једна модернпистичка, погавна и пого лема
Прича. А ово се п ричање д руга чије о браћа прото колима...

... које ће се јасно поигравати мултикодирано и
полицентрично датим а не задатим клишеима и

репликама, освешћено о фаталности ре
креирања нових, и неће запасти у
обновитељско-историјско-искупитељско-есхато-
миленаристичко пророковање и мандатарење,
дигло руке од сваке еман(цип)ације, у незгоди
једино што стално исти отклон мора да
легитимише и у њему црпи смештање, па кад
истрошеност и испошњест посве надчасно
за/из-узме, мањак и неинтегритет тема и
(об)рада, надомести једино ауторефлексијом
њиховог и ванправедног права, које не п речи
иредуктибилно и инкомензурабилно раз лучно
демокретенизовано ко лажирање, као и
сазбивање прирасходних па родних, па радних и
параноидних игара пас тиша, па чворка,
измиХираних, карикираних, но,...

(Па у за тешке ти шине. Коју нећу пре кинути, не би ли се
откувао у свом папазјаном замешатељству и, отчувши ње-
гово звечање, покусао га, су очео се с тужном истином и,
нај зад, лик ви дирао у з роке власт и тог непочина.)

но
сад
шта је
ту
↑ је
и то
што ту је
једино
јесте
и јеста
и јестује
и јестаствује
јебига

ОК. Ако си засвршио... Јеси. Лепо. Шта? Само под условом да сам и ја, па нећу ништа више на ову тему да рас-тоотмичујем, а у ствари шверцујем своје фалополемичко-аргументативно-комуууникативне попсескивно заб луделе ни зове у гроздове већ заробљубљених конце пата? Опасан мали! М лого се избезодрскио. Али добро, пристајем. Ионако хтедох рећи да се око ове последње, смем ли рећи строфе, која нас је у овом љупком су кобу стрефила са стране оног који себи од већ и too much допуштва, можемо релативно лако с ложити. Ево с лажемо се: јебемо ли га, то што сад јестује, шта је ту је! Док с нап лавином сандудата у предворју ж удно чекамо серетификат и чланску карту клуба иници раних туатора, одбијамо с њим чак и да се свгађамо пред тим условно пуштеним, васпитно запуш(т)еним, номинално нормалним и нормирано пропштењеним светом који себе држи за опипаметњен. – О стали свете, после краћег и тешког таконазваног пре говарања, око кога није постигнут ни до говор, објављујемо заједничко са општење, а ви се с нама и пред нама у општите, ако немате п реч а посла. 1) Од сада се свако труди да ради свој и што више само свој посао, шта год (п-о)сметрао да је тај и каквим год га видео. 2) Незанемарљива неслагања још увек постоје око проблема превлаке, око тога ко је чија покожица, а ко чији (м)alter ego. 3) Постоји и извесна сагласност да се овај мировни споразум реализује у својим, тешко разумљивим и саизмерљивим, неспорним појединостима, а да се дилематска питања решавају или не решавају у ходу или ходањима, искључиво у дипломатској или макар криптодипломатској патмосфери и одговарајућим средствима која немају (ш)алтернативу, због чега је и инсистирање на њима непотребно, али свеједно пожељно. 4) О надлештву предложених судова у случају не спо разума – оног разумског законодавства или оног потентности ин вест иција – није постигнута никаква са гласност, али ће практиковање лојаловности једном или другом бити доз вољено или толерисано само када је у питању неувредљиво и очигледно кретање унутар граница свог дела и деловања, без икаквих назнака освајачких аспиринација према другој

странки потписници. – Своје кретање и окретање, ваш DJ. у дефинзиви, ваш у отвореној побуни контрапападно-ти Тоо-мич, управо је за сада, а можда и за дуже време, за вршио, исцрпљен, не толико самим на зови две лом, колико, еуфеминистички речено, сложеним преговори-кама са – из мојих уста он ће то раз умети као по хвалу, па ни п акт прекршити нећу својим промемоарским сагле давањем – дупе-глава, ни за главу ни за реп ухватљивим, неодговорним, непристалим ни уз шта и не стал(н)им ни у шта, лалабилним и понамахниталим, а вешти части м и не-да-на-себе намишљеним, по модар ски теорет(ор)ичним а evergreen лепо ду шевним ко(м)пилатором академонског си(н)кретизма, који би засигурно одбио или изврдао и ту из врсну класифилокацију. У срдно да рујем њему сада његово право и, обећавам, непрекид а но слово. Да се он у свом несмањено кругопати и заугуши, као што већ срдито вели да сам се и ја у свом.

РЕЧЕНИЦЕ ОПИСМЕЊИТИ

запевајмо тек сада (пуно)правно стасалу Poesie
 pure (необез)беђену (у)темељењем (непри)силно
 на/по-сталу чије (за)служење није ни у
 (раз)ликовању у(в)реда ни у (п)литкој
 менструалној дисперзији ни у (по)хвали
 световних све товних до товних поли-тиЧАРА

запевајмо чисту поезију поливокне
 еквиформације на граници син-тактичке
 пропустивости тамо где реч(ен)и(це) добијају
 значења а означено ознаке нешто као ШТО СЕ
 ВРАЋАШ ТАМО КУДА ИДЕШ ДОК ОСТАЈЕШ
 ГДЕ СИ ДОШАО као да би пропевао и својом
 равни кроз ништавило одзвечао један риф

запевајмо и допевајмо један израз који тражи
излаз један одлив(ак) у/из-дах један духо-вито
опевани задах рецимо овако **Људи ли су стока ли**
је некакав архестих из извора једног ет(н)ичког
говорења и мнијења без архи-тектоники и
стати(сти)ке без акро-поле/стиха више не псе-
удо-с-ричући кроз задату матрицу писма али ни
минимартизмом асемантичке артрозе

заподенимо игру с граматиком коју само
изузетно можемо добити али тако да је
такмичење лишено превасходства по-беђивања
запевајмо **Боже здравља боже правде**
пред/по/на-стављајући суделудовање у без-
вољном (про)току (не)времена бојећи немост
тиховањем а ушорене гласове раз-гласом

Дева је девица камила камилица камица
кама запевајмо сви (свадба, свагда) као
демоларишући противживотњак (=антибиотик)
свакој преаутентичној поезији од-пуштајући се
одронцима проговореног безубмља који је ипак
некад био ум и контратеатралношћу као контра
чинелом изодбегнимо од пропатетике која
дозвања за ким звони

замузујмо об-маном аутор-и-тету унезверитету
нечем крајње немузикалном наг(л)о
препроданом у/из-даном никад о/за-даном и
недано надано ра-скримо просто(р) огласовања
оног ода/са/при-бираног и у/пр-о/на-браног
постревол-вер-тираног антиспасоноса којег
допевамо ишчезавајућим реф-реном **БЛАГО МЕНЕ**
ДО БОГА МИЛОГА

Пре дање ап сол утног ојезиковљења мисли да је дошло време об истињења. Им пулсирање језика сада, та ко рећи, може да оби ту је с ону страну сваког еафективног поретка, сваке полутанске поезије по јаве, о сећања, д оживљаја, сваког запомрачителског дереформисања стварности, па и идеологије ис точности чиновстварања говора. Не само да се реа лије речи више не налазе помоћу граматичких односа, него у самосвојствености језика, не зави с не и неутралне, без ентузијазма и посебне драме, зраче из самих себе више ст руким могућностима смисла. Бескрајне лингвопотенције тако још или тек немислених јединица певања, њихових краткотрајних раз дирања ћутања, њихових треперавих досезезања које изнова прелива тишина, њихових ус путних на го вешт а ја, једини су садржај иначе безсадржајног стваралаштва о не стварења. Неде лирична и п речи зна при ред ба самоосветљења речи накупља и де стил ише тектонску енергију, подземно уланчава значења и држи их у отворености многослојног разумевања за писа. Транс формација равно теже начина и са држаја из рицања подмерена у корист пре теза ња првог, син тетише кох е рен тно певање многогубих смис лова – и само као такво неједнозначно – чије иманентно вари рање ра спона оног церебралног и оног архајског вибрира парадоксалтним исказивањем и скривањем, приближавањем и узмицањем у (ч)истом, специфично пантокр(е)аторском дејствовању. Песма већ најзад једном, како се одавно говорило, не значи, него јесте. То би била, благо реч ено, жестоко наклона интерпреметација. Оно што би у њој фигурирало као некорумпирани појетички дух образложене несувислости, могло би се, без о грешења, схватити и као закукумумуљена чита глупост о бесно на дражених настртаја без, не само предметнопсихолошке, већ икакве, па и литер арне – све да се под њу и дају под вести оне ос лоб ојене језичког склопа, граматичких правила и говорничког реда – побавезаности. Од тужне суд бине потпуне позгођености таквим ети кети рањем овог дела, али и делатеља, спасава, помишљамо, можда још једино претичућа ауториронија, контраклимакс или не какав с личан контра.пункт

најбоље је да се не
каже ништа о овоме
што се дешава у овом
свету. Ја сам само
један човек који се
надева да ће се
неки дан догодити
неки велики догађај
који ће променити
све.

Све још
не чувам
докато живим
јер сам
свега заборавао

НЕ
које за крају
ваше можда
на поседоци о
ојсуству сваке
истине
и шта ће бити

Ковољо
курака на се
у докопчаком
и само учини
ојсућним

са свим
оним
што га
афицара
да се лиши своје
мртучне мудрости
сасвим

Морам да лидујем и одликујем ову макар и хињену деслагеа-
цију. Постоје сумње да је тај, уколико се изузме његова гра-
фичка настрасност, усамљени ра зборит исказ, драстично
одзаударајући од при родне му психо-еко-ката-строфичне
с ред ине, у ствари под метнут велешпоштованом аутору ко-
ји, у судње досуђеној сулудости клетог и на покон уклетог
пој ето вања, тако нешто себи никада не би смеогао дозво-
лити. Ја, као ни зла жена, то заиста нисам учинио и стварно
желим да верујем да коинцидентција наших погледа, па чак
и вока була ра, од овог часа није пуки стицај околности,
што ће рећи да се аутор можда, оп резно речено, ненадО-
Кнадиво доцкан, али ипак п опа метио, у смислу у коме се
то једино извесно слу чује, да је, наиме, у важи о моје су гест
ије. Није ли му ваш Тоо-мич први х раб ро ребнуо: enough
is enough; нема ли његово пред оча(ја)вање и за говарање
жити ут ог одс туп а приори тет? И поета, канда, у претско-
дним с(а)твор ењима ту поенту коначно и нед во с мислено
наговорвештава. Али, у онима који посходе, на жалост,
остаје на том нагомвештају. Пре шкрта грађа мелодичне
тишине несмањено, након т рзаја, на ставља да безнадно
агресивно и дигресивно евоцира неимена. Топли призив
депресивне речгресије по казао се уточним пред наве-
шћујућом фобијом од потенцијално рецесивне процесције.
прогресдивно галонпирајућег екс(шим)панзионистичког
умре жавања. Јер, откуд и чему иначе још, на пример, и
услеђујућа креа тура? Једна тобож тахативном активношћу
екстра кције, стилем дис курзивне о пера ције и курзивним
слогослагањем писана...

РЕ К УРЗ ИВНА

дефиниција:

- у доброј традицији разжанрирања
1. проглашавам свако списаније
текстом са кога је скинут самар
бивших
и терет даљих одредница

проглашавам потом и да
2. све је текст
али и да је сходно томе
а мимо скриптогоније
алфабетизовања природе
и граматизације света
свако дешифровање
ново текстирање

доказ:

тестирам онда текстуру
у различитим контекстима
а она ми увек отписује
по једним моделом
различитих конфекционара

изведене про позиције:

некада вежбовна парадигма конфесије
бестидно поопштава разгенеричену
генијалност
док виртуално г де центрирано
текстуално сада
више нити Тумача нити ишта
до контигентног и спорадичног
преламања
вектора сила чвор ишта иште
у посвемашњој пантекстуализацији
обневиделе транспаренције

Q. e. D.

Ово није била моја омиљена песма. Нити ће икада бити.
Ово, исто тако, не беше само лексикологичко и техно-
премно навођење на моју воденицу, него и, разуме се не-
успели и скороз пр омашени, макар и спрдички покушај
зауз имања исте и от имања њених добара из мог нео ту-
ђивог по седа. Тоо-much, међутим, не мора н ишта да

иште да би био потребан. И погребан. И неистребљив. Све и да ту маче ни униколатеорално од бије да д и какав, или чак пон уди комп летан извештај о надреджењој неодреджености своје појачке сложевине и супердисфункционалности њеног стила, и све и да се његово самонеразумевање пок л опи са официјерјелним – комо се на тај периферидни начин, такопрећи, измиче тло под ногама и столица под гузом, што је, опет, само собом с обзиром на стојача и седача, већ принц и пијелно немогуће – ипак ће, односно ипак би и онда, и у таквој невероватноћи, Тоо-tuch остао недо дирнут у својој недодирајљивости. Жилавији, одмишљатији и домишљатији од тоо тученог – кога из мисливог, непослушног и несл ушљивог мислим, а не мене он – пре њега прими шљам његове у теши тељске илузије, његове самозаслепљујуће обећаности, на које тобож на седамо, његове не час не на мере, његове п рез ира вредне и доле, његову кре палу умисао да може надиграти јединог свог Тоо-tуча. Наив ко. Као да није опште познато да је и њему, као и целом том багрењу багре са време не неуропоетизације, незаобилазан мотив који само још они сматрају непрепознатљивим и н овим, тај да је сваки крај при времен и стога прилика за нове т актове иначе, ето, вечитујућих поетских хрономера, као да, попут њих, не знамо да та провидна рационализација служи једино покрићу за не мање ни про ничуће од важности, ни звучне јој по дршке да извезду самоук инуће. Нема везе, све ће бити добро, млађи мој, благородно и драговољно ретар дирани буразеру. Ту је бата и још има за тебе више него довољно и искуства и патерналцистичког с трпљења и времена колико ти треба да се поигра с тобом. Али и – ваљда смо ту лек цију сада са влада ли – предовољно над моћне интелигенције и хитроригиналне импровизијације, да се ти не поигра ва ш с њим. Сваки твој овакав испад, бједни мој младићу, испоставиће се као пад, а свака против мене уперена строфа као катастрофа једне и он ако унапред изгубљене уроте. Боље, једном за свагда, прими укора јавни савет поротне епистоле доб рога Тоо-tуча: не прави властити рачун без мог кр(ч)марења и у том погледу, уо сталом, најбоље игнор иш и мене и ту моју работу. Пред узимај тек своје са-

мозвано пред узеће, а ја ћу га можда, ако до бар б удеш, узети у једино могућу одбрану пред у сваком случају оправданим нападима, као једно, какво год иначе, мога рат ификовања и де рат изовања вредно пред лежеће. Међу нама речено, шансе да ме неутралишеш, иако и даље невелике, са таквим твојим држањем расту. Уосталом, ако ту и нема х леба, а нема, нетоотмучећа публика, којој би требало да се обрадџаш, те увек и још увек такође чека. По чуј, зато, још и ово: не мора ти, као сваком а матер у по четнику, свака назови песма бити прекретничка и разоткрити мистерије последњих ствари света и писма. И нек ти буде, текста. Пиши мало – ако већ нећеш о птичицама и цвећу – о клавиру, о лепези, о смогу, о неправди, о родном граду, испричај нам нешто, за промену, блискосежно и испричиво. И срочи то, колико ти је у моћи, сасвим конвенционално, разумљиво, забавно – што да не – потпуно представно, појавно, предметно и сликовито, пре свега сликовито. Ма можеш ти то. Почни само неку жваћку, пропричај нам неку причку... па докле догурамо. Ајд полако...

било је то
(некада дааавно ♪ ♪ ♪)
велико разочарање

чар чар чар

после чарања ♪

(није мачка пољ убила миша

пољуб пољуб пољуб него)
је наступила за-

чараност чарношћу чари

које само опчинитељи могу у-

чинити

а разочаравање и

одчарење

као раз-о-чарање

морало се з-
бити ипак далеко од најцрње

мађије

а близу о

чајничког за-старевања

требало је само пораз(-)
мислити као нешто ПрОЛАЗНО
а не лазно-мазно као нешто пре-
битНо због чега никакво послу-ш/ж-
но извињење не чини невиним виновника
а извини свепредочи тек о виности
онога ко збори из вина

у(чему другом него)осталом
(где о стаје лом)
тешко је поверовати да ту има ичег
вредног пред-
стављања и ра-
стављања чак
ни за једну овако
крајње либерално схваћену пред-
метн(ут)ост појописања
и писопојања
пицопеваца

пицамајстора и пицашегрта
појовника
напајатеља
појословослагача
извиросесмотворника
писоједа и појственика
песмосера и мрсописа
матер аматер

Добро, де... Одмори мало. И не мораш даље. Јасно је. Ал да кажем ипак људима шта си хтео да кажеш. Јер наш песник као и сваки песник; шта он зна шта пева? Спопадну га музе, за падне у транс, ек стаза га обувати, прословљава нешто однекуд, ама ако га после питаш шта би, ни не сећа се. Ни две уна крст, ништа да склопи. Тако и овде. Овај (додуше само за нашег допесника, припоету и с лични а матерај) нео реализам, та једва камуфлирана и делимична, асиметрично ри т мована песма у прози, са измр т вљеним сл ободним стихом, нас својом денунцијаторском трез ве ношћу, макар зато што је еонима далеко од његовог пр отеклог и наб реклог опс курантизма, пробија, задобија и обија. Он је, рекли бисмо, па зашто то и да не учинимо, у позамамној пенетратракцији. Коју прати одговарајућа вулгротескна гри(II)маса. С почетка се одлично држи, чак и сувише јасно и развоветно и с ликовно, да би се, како се песма ближи крају, ипак пос устајало. Ли рик се можда још и не бори с душом, мада изграђавам опрезни опинтимизам да ће у ск оро да нас тупи и тај час, али му се преостаји, одломци некада душе изумљени помаљају и подлакују из окриља избезумљених расапа расписа. Они су р ђаво фрагментнути и неумитно подмићују мит на opakости. Рат је далеко од добијеног, ни у овој бици се није победило, али је борба

от по чета. Она ће сада да раздире сваки напор ствара лаштва које више неће тиризираност ствара оца, него ће немирно посрћући смерно да крене пут неодумереног признања познања постојећих све тих отаца и њихових много бројних али не и врских тоотмиса. Комфорни фронт конфронтације препосељава се из града блуда и луда у врата разврата, у најситније поре сваке дијаспоре, у лију враголије, у струк аутодеструкције, у реч реченице, у слог неслоге, у слово прослова, у ти истине, у ја пијанства. То би, рецимо нес крив ено, могло да опијаја и једног педемагошки нас т ројеног DDJ-а.

ИНТОКСИФИЛТРАЦИЈА

винотоци разразлични
начелноно говортећи
утужеству непочинчинства
изображежено уутећи

надгробгробна богорадња
појственога дејајатељства
исталенлентоване грехоехове
накнаднадно поуудеси

као фафарса непоменства
опомена искукушења
неразазапетог васваскрс
лажња као искрекрена

неискривоно наиздахнуће
разопасњеног опипијата
попоследња авантутура
беспоповратно назаручена

Мало по мало – много шепа во и муца во и грца во и на тег нуто. Али, будимо праведни, није ли увек тако кад се тражи језик, кад се, да прост ите, напишава нешто битно, кад се испитује и опитује, тим више уколико је вас питање право. А и ако није, као што то овде наравно јесте с луч ај, имп ликује ли то одмах да треба унапред ускратити сваку могућност да икада постане, сваки кредит макар и ноторно по грешном исопитнику и тражинапипаваоцу? Кроз наслаге странпутица и ћорсокака ултрамодерне, не забатаборављајући њихов криви на траг, имају ћи у виду за снивање песме на снази збука језивка што прет ходи на надно придозадатом смислу, најављује се и нешто као мотив, нешто као фа мили јарна алко-тема. Раз д робљени слогови се труде – опет додуше неуспешно, али nice try – да подкопано откупе, окупе и орган изују у прописне писне целине, а воља за симетричном и про порција лном формом очитује се и тамо где се маши. Безмало у свакој неотрадиционално моделираној китици. Али опет, шта китице, шта тепање, шта слози? Атомска јединица песме су речи, оне творачке проторечи и њихове полифоне енергије. Томе је – да останемо звани чни и до сто јанствени до краја ове принајаве, дајући неочекирано, мада не и безпрезервно, п оверење нашем несрећном појети – посвећена следећа на кладна с кладба, с ледећа хотимице репроматеријално депривирана за (Н. и С. Калођера) аранжман и интерпреметацију ну мера, с л едећи рукавци речишта за свако будуће с рочиште поезије, след ећи консеквенчно из оловани пр о писи писмена, следећа мат ерица за до певање из сам их импУлиса речи и з вукова, следећа..

АНАТ^Е/МИЈА ПОКРОВ<ИТЕЉСТВ>А

парадно	спер е	измучио	т а
пара	проспе	учи	ст ара
радно	оспе	уч о	твар
п р дно	пр е	учио	ствара
ра но	о те	из учио	ра т ара
па дно	пр те	и	ра т
дно	р ите	мучио	с а
но	те	чио	а т ара
	о пе т		с ва
задригао	о р е	девојке	а
зад игао	с е	ево	вара
з др ао	с ите	дев е	р т а
др ао		ев е	ствар
ригао	републике	д војке	
д игао	у	д в е	изазов
за о	р у ке	д ојке	за
задр о	р ике	о ке	зазов
зад ао	пу ке	де ке	иза
за р	публике	ј е	зов
д ао	у ли		а
г о	еп	алиби	и
	ре ке	и	
просперитет	и	би	избора
прос ер е	уб и	ли	изб а
про пи	реп лике	и	из а
п о пи	б ик	либи	з ора
о п ит	лик	али	и
и	пуб		з ор
про пер е		раствара	бора

збора	ни	ма ц е	нос
	ма ла	н ације	ал и
манипулације	н ула	а	л а ти
ције	у а		л и
м и л е	ул ије	лојалности	о но
и л и	у	нос и	о н
м и л ије	м и	лој	с и
л ије	п а	ј о ти	ти
ан улације	п ије	ја о	и
м ула	и	л а сти	о н и
а л и	п а је	л а н	ја
мани	м ни је	но ти	но
је	и	ос	н и
ни је	м и је	л ал и	ал о

Ало? Ало 2U2. Ни и ми теби. Ту смо, а да ли се, што питаш, чујемо, то је на сваки начин дубискутамобилно. Морали бисмо прво да се слушамо, па онда можда и да се разумемо... Вреди ли ово, и вреди ли ишта толиких напора, вреди ли икоје жртве тај захтевни плански пројекат, шта тиме добијамо а шта губимо – ко би могао рећи и пресудити? О самој тој суспекцији пак када је реч, на располагању и расположењу вам је онај који не мора над њом немо каталептирати. Ко ли би то могао бити – нагр(а)дно је питање – под у с ловом да је из скупа могућих одговора искључен књиго п отписани, а укључен у право неко мимо па и контра њега књигопрезентан? Лако вам одгонетљив, откриће и вама, а можда и првоименованом који мало теже вербанално арти ку лира појаве које, рецимо, смлутити, да линије нису у квару, али да је веза изгубљена, да је непоправљиво на пукла, п окидана, раздробљена, да је и икакво Ало не може више закрпити, већ само примерно сведочити о интерн(истичк)ој емиграцији, болећивој балијенацији и изанђалој fruitстрацији.

Одсе(н)чени од свог, од другог, од сваког света и ко с мичности, аутистично опстојавамо у оном неповезиво разодвезаном, у најминимањем недељивом и несло живом, у обестмишљеној клици смисла и разређеној сржи изгубљеног поретка, и све тако у том фазону. Чини се да се даље не може. Оптималистички помишљамо да се и упроређеном песнику тако чини, да смо у глас, право говорећи неуједначен, са гласни у даљенемогању. Али, нећемо ни даље моћи поткрепљивати тај доброхотни при чин, који би ишао у прилог онога коме је хтење упућено. Пре или кас није, разлика која чини разлику и збила би у први план, све да вам хотећи на то и не сврати позор ност, и утолико би јасније демарширала на чију штету је компарација уопште могућа, и колико тек унивокационирање њихових писама врви ко м а т ичним неспоразумима, ре(про)дукцијама и симплификацијама. Док ваш интерпремитатор сматра да се даље ова ко не може, и конседелинквентно не треба – хвала на пажњи и пријатан остатак живота – аутор смера и смара удоказивањем да се не може више без језгрене атавизације значења писаног знамења, без декултуристичке при мит ивизације оглашења, без разништења сваког ујезиковљења и језичарења. Довршени радикализам као да у кида својствено попрште и уместо сировинског упоришта налази једино от патке бившег појмовља и говна из једених симболисти чких обредних обеда. Даље се, да ремизирамо, не може, мада се, на жалост, има куд. Летризам прати графизам, вербално експерименторисање се допуњава визуелном метапоетиком, (E-)Mail-art и (No)Body-art закључују ре(д)акцију, семантричке турбуленције смењује ега литаризам хетеротопија, фонизам и спацијализам се подручују и једно к ратно али бестијаловно су срећу, овог пута, срећом, акцентујући онај свој најбољи, односно најмање лош у вид, ону праведну и не на сил н у јерес изнутра спроведене ауто критичке самоспрдње. Што, на равнo, не значи да ван свог патологолошког и патодегеног к руга разпоједања непојсвеног, заслужују иакакву пражњу.

и писмо да распишем мерак имам али не ка сликовности аграфије нити (тсоп) и монсрвејовс ешгудод мондеј њев мењацимзу микчилобмисоелап окциденталном инфинитивношћу која може бити дефинисана и као отаљшимод овкак-манз-ен аз мењасип микснодефортсуб ењечагеш читатељство што слави на жалост углавном само енигматику евентуално јано ад оак мотатлузер митад(аз) ас кет атавхирп урги и укиноткетихра одлучујући ис-корак никада не може бити учињен јер то и није кретање ивостан и тсовиљцинорп ајавдзар овиљримопен ајилаворп аватич оген мудрост о чему постоје документи и изјаве компетентативнијих од авалџпси оген аверзодоп и итулс ешив от оканои ијок енем ес емузар несклон онеспкојавању не оних спокојних што почивају у миру већ илсим укулишмок у уњалсоп мокчиндејаз ан еј ејок ањавеп аћиб гомас пристојно сасвим немирно и узнемирено али нерадо опточавању и јоћечанок и итсонећовс-аз итсонећердо јовкак ам у уњатеногдо докрајчености исто колико и аморфији тихујућих многознаковитих моксљетишету онткерок омас ићујањдерс ен окандеј а ањавокуан лишеном сваког талента мером већ једино неодрљивим кокетирањем и дап ан аризбо зеб енинзарп екавс сибма у мењатшупто мићујавелодоен који тек и проиходи из верности игри и који можда још једини може ијаг ен окилоку ондзеб итишуран унишпит ићсерп ућондалх итајергу илузију да је ту да установи уколико предавошћу отпадања од онога готинемелп гуд ићујућалпто ућшонлавхазен мондеварп ићугом аг отш уздарја које ни због чега другог и није дато него да се вероломним ањелваб-зи аргиибзар акчилобајид иделс амињешукси и амањшук

И тако, окат, и даље пара плеги чарски о кретни метакритички поетски критицизам, завршава у јевтиној и јевти

во заба шуреној прокомоцији очајнички мастурбанирајуће артистичке самосврхировитости. Шта очекује да би сад требало да чинимо? Анестезирани да сфингујемоомејутнифс? ЦИЛИШЕССЛИВМО

Р	а	з	у	р	о
к	и		ј	а	
у	р	а	з	к	р
ш	џ	а	м	о	?

- Nein, danke. Toomuch je quite too-much. Тумарање и тумарачење не с падају у његов опис посла. Стога он, разрокчарано, на пушта, ниуколико нео позив о, пред мет свог тумачења, остављајући га да мерачи и арчи

оно што сам п одписује, оно што је на концу свих конаца из своје нутрине песнутриционистички исходовао и књигогугалачком свету, у који смо не при личније него иначе овде у бројани, уприлично. Но, видећете ви, не било му ни то доста, тек што је урадио радњу – гуза муза дивергентно је прозборила да јој, еманципаторски олакшаној, још остаје, а заједно с њом опет, за невољу, и нама предстоји, да иницирана инфикацијом, конзервира своју неконвертибилну конверзацију, и на даље штрикајући без икакве предоставе о конвенцијама заклоња мет рике и техникама с рока штрофе. Једна ис кијана екс трактција, једна бивша имплозија будућих травестија плеснивих песни, једна мими крија пролив ања и сливања авангадно однабијена, једно шоркирајуће бљубовање расплинутог стрвождера, једно источивање и стока из тока гну собног пражњења и испражњеност п разног исто ка у утоку одтока. Право му б уди. Кад већ беспредметно је аопеловати на с рам дич нога бе стидника, на нобилитет узгор опаљеног бас тарда, на дигнитет по носног гњиткова, којег никако уб ед ити да му кално опело нити поје, нит мириште, нити баре м по једе оно непри кладно и недо лично, недопристојно и неупригодно – пред чим би ваљда ми однекуд морали да се нелагодимо у место њега – него нам, недора слом блента вошћу и насебично, просто р кади неук усно и

мрци на сто заогађује мрско, а да са уметнимковањем, осим у дијагностичке и терапеутске сврхе специјализованих у станова за на тај начин поредмењене о собе, то није више чак ни у непријатељском конТакту.

ФЕКАНАЛНА Е ЛЕГИЈА

ОД КАДА СУ ПРОЛЕЋА ПРЕСТАЛА ДА ДОНОСЕ ПОЛЕТ И ПОЧЕЛА ДА ДОНОСЕ СЕТУ

ОД КАДА ЈЕ УМЕСТО СМЕЛОСТИ РАЗБОРИТОСТ ПОСТАЛА ВРДЦАНА

ОД КАДА ЈЕ ДОВИ ВЕШ ПРОИЗВЕДЕН У САМОСТАЈНУ ОДЕЉУ

ПРИШЕН С ТИМЕ ДА ОН НЕ МОЖЕ УПРИТИ ДА ТЕМЕ

ОПРЕНО ОН НЕ ТОЛЈКО СВЕТОМ ДУХУ

КОЛЈКО ДУХУ СВЕТОГ

БОЛЈКОСТ ЦИРКУЛАЦИЈЕ НАДРОМШЉИЉИ

КАКОУКАИ КАНАЛИСКОМ КАНАЛКАЦИЈОМ ШТО СЕ ПЕРРЕТУ НЕУШТИТОМ ДУМ

КЛАЊА УТОКНАВОРУЉИ СВЕ ДО ЗАВЕТНОГ САВЕЗНИШТВА КАКВО НИКАД

НИКО НИЈЕ А ДА ПОТОМ БИ ДОВОЉНО МАКАР КАДАР ЗАКСРЕНО ЈОШ И ДА ПОВУЧЕ ВОДУ

МЕЛОДИЧНА МОНОТОНИЈА РОМАНТИЧАРСКОГ ПОП **Љ**ВАЊА

ЈЕДНОЧУДЕСНОЈ БОДИГРВАВЕЉСТВОЈ ПРЕФИКСА НА ОДРАЗЛУЧЛИВНОГА СТРАХУ ЈЕЗИГОВОРЕЊА ОИЗДВОЈЕНОАТПИСЕНО

ДУПИРУЊНОСТВАРЕНАДГРЕОКРЕТАБЕСОМУЧНОИУРНЕБЕСНОРАСПОЛАЖУЊИ НЕМИЛОСРДНОМ ПРЕРУКОМ

ДОВОЉЕНАКОЈАТУРОБНОМ СИЛИНОМОТУЖЕНО ОДРЖАВА ДРАЖЕЊЕКЛЕТВЕЈЕ ДА НАСТАВИ

РИРОДНОСТИШТО ПРОВОДИ ДАНО СВЕГЛИТЕЉСКИРАСХОДКОЈИПРИЛИЧНО БОАВИИЗДО

БАВЉЕНАЈ *српска* СНИВАЊЕ НОВОГО ТВАРАЊА СВАКОЈАКОГ СТВАРАЊА У

ОДНОУЛОТРЕВЉЕНЬЕ ГРОБА РЕЊАЗА ДВОРИШТЕ ГРАДИЛИШТА КОМЕНИ

ИЗГЛЕДНОСТ ДЕСТА **МО** *близације* НЕЊЕ УЗ ПОМОЋ ПИГОРАЗ

РУШТИНИ ИШТАКА ДАНАЈЕДНОМОДИЗЛУЧЕЊИК

ОЛА ПСОБЕЊАНОСТИ РЕТНОГ СУРЕТА

ЊА ПРИ СВЕГДНОСТИ УЗАЛУД

ЛОТБЛАГОПЧИЊАЊА

Преживесмо и то. У нашој толератности, разумемо тај ПедоПсихоПоетски ентузијазам за, фризиране или не, дегутабилије, за слободу преоб ликовања, за мим етичку асемију, за реоријентацију свиклих јукстапозирања, за саусп остављање диспаратета. Мада га, разуме се, не делимо. Праг наше трпељивости и на даље ће бити, јасно нам је, провоциран већ конспиративном крпељивошћу пира ове су мануте инспирације да по сваку цену тајна и знање, поема и филозофема падну у било које једно, а из држљивост стомака, као и досада здравог разума, биће неопходна за од б рану од м лаког умака ове саможиве и незасите пој етичке нејачи. Наиме, пошто је истрагом истребио форму, не дирајући какву-такву удочитљиву примисао, кривац за злочин овог књигочињења се разрешо и ње, и за уз врат решио да се по врати про вереним изуобличењима. Али сада – када је до био монетарну разменску вредност за јаре – остао је кратак за пре варени ск ровити смисао, штагод то за њега и код њега могло да зрначи, пир ово свет кујући до битак јал ове оп кладе, који се изогледа и изиграва. Послов ич но рече но, у ваку уму ствари још би само морфолошко упориште да пева, а у строгом м етру би да се пропе лира дискхармонична асиместрија значења, све до оп сене зави чајног звучача ко с мичког прајединства стваревитих речи. Све то још и под преко м претњом неселеактивне егзекуције хор(мон)ом на ложеног и сан кциони саног молидбеног са слушања.

КАТАРАКТЕР

свечано молим запитајмо вај

овера целисходности признања му
прекршај је ли изузетка противљења принципу

туђење.привида непосредности зар да истовети
преступа разложну намеру надилажења

сивилом усудне светлости лишавање
разлог ли получује од властитог иноверја

презирно наличје повесне узгорђености дал
скрило је образ извира упућености

начело припадања у припадајуће начело
безобзирно да ли погодује преобразу

словесност зар потрла је творца привидом
вида бесловесног отимања проклетства

достојност где да успостави својту кад
приказа себедовољности путује траг

у нерамерној усредсређености ништитеља
смислодарног препознамо зар дар

вртложно ли загубљен је увирни сврх
да се не поврати од спаса одметнувцима

по свестварственом сумњичењу страве
наказно обличје дал претиче тек

ил непролазни небесни вис у нутрини искан
тек изнутрицом охоља исходити вавјек мора

ил бесмислицом припева подражаја вазноси
судбоносну многоликост сушти неопоја

ил свечаном молбом питње вај

Али не дајте се за веренички пропелдирати и о бо(д)ри-
ти. Наш поета је пре једна проститетка, један прости-
тутан, боље један прос тата, било како било, бави се

извесно проститутакуком титрања ознакама, значењима и безначањима тонова речи већ сиротих одвојених од службења смислу, него што је канди дат за раз пила вљеног и раз не жено г за ручника. Мислите о томе, нарочито када по куш ава да вас о бари и обрлати својом обдареношћу за скрушену мора ли за торску интонанинацију. И наче ћете се опет из не надићи већ проваљаном такт и ком ред овога на не ред онога, чим се не том досхвати растре сено да истресе, чим се по ново побрине за, и порине нас у, гн усно катег оријално наличје своје узвише не ес тетике. И етике његове поетике, кад смо код тога. Стога, одмах, још за време бо го бојаз не светлољубви, ишчекујте уљеза, дозволите и волите једно, једнако као и рани је, контрафактички и апофатички питано питаније, мизантропско и мизерно такође, у којему сада с праведничком срџбом песника проговара и наша вајкадашња запитаност, наша удивљеност пред зачудним, наша зачуђеност пред удавним и наша о бесна јед пред непроменљивим јадом, обелодањујуће пропевање од којих се с ум орних дана и склонулих рана – више и не тражи одговор.

СИТЕ ♠ ДЕЦЕ ♣* НЕМА ☠ ЛИ

нема ли сите деце
младунчади без прохтева
услужила се да бог сва

потребитих ли гмазова и гамади
из хендикепи повлашћених подлаца
да правде је већ би се подавила

грдобног ли накота
нејачи што себерижи
отпала им боже дај халапљива гуша

слинавог ли оваплоћења
самодржњом док љигави
да је среће да се угушила

недостојног ли родживљења
од амебе одрођеног
у органско да вратило се

кржаве ли дететине
ситног мяса од крупнога
нек се не раскрупњало

гениталне ли генерације
судбински курато да пичкара
затрћем опроклетила се већ

трулежи ли новородне
истим калом из гњилости
не расплазила се бог ће дати

мљацкаве ли присмртности
присмрђује уздизањем
еда се ни не зачала

Итд, и томе сл. Са интензитетом клетветања, одгавно је ап солвирано, луцидност се смањује. Лагодни виолентински кључ о лешеног стрвинарења више затвара лаву браву ионако отворених врата, него што погледа на одврат не путене путеве за леђа непроходног зида. И вид и садржај су се претрагом истрошили, а да ни анимиралији ни слободнији' постали нису. Ништа зато. Унабеђеном песмотвору – који у својим прирудно раднооба везним, психотимичним опосесивно коимпулзивним цртама безличности за себе, мада не и за власти то олакшавање, може наћи присхватљиву олакшавајућу окол-

ност – од устанак од претенамбициозности још увек не значи дуго очекивани и ж удно прижељкивани кол апс пево ст варања, ни у пог леду гр а ће ни у по гледу норме форме, већ про глас њихове ирелејванције и произловољне заједнице, који према ауторовом разумпевању за служује, веровали или нећете веровати, нови круг оток. Отплаћујући овај непромишљени дуг, у уводном причо-појању ће нам се – већ како само он то уме, својим реч има(м) и реч(не дам)ником – обпоразјаснити о чему је (st)реч и какав је (п)речник. Тоо-much вас, иако је у познат са матертијом, немилице препушта том задовољству уделовљеног откривања, без ст ручног коменталирања. Далеко од тога да такав приступ на писаном делу пре поручујем, још мање да ла тентно пору чујем како ово, или чак иједно, не дело заувређује моје струк овно ћутање. Ако морам нешто да пор учим, најрадије бих поручио сваком већ ко шта пије... Чак и тоотпиченом. Но (но-но), пре назадрављајућег Живели, још да исдотакнем и то како оно што ће ус ледити, мимо овде уста новљеног оби чаја, неће бити сасвим незанимљиво, будући да је читко и плитко, тиче се баш сваке ваш к е, мање или више достојкојанствене, па и, да се не лажемо, он ако баздично индистинктивно свима при ја. Нешто као ласцивно подврискивање обрва и грохотно а лудирање задригло гроктавих мушкараца, као кокотаво кикотање, успијање и мљацкаво подгледање кокетних жена. Уз исти ни во суптили тета и суб лимности, једва да имамо посла с нечим сериодиознијим, одакле постаје разабирљиво и зашто се морало наћи место из о станку моје егзекспертизе. Али све се то, с обзиром на по с лов ичну интелектуалштину на паљеног рап сода, по читаоце може по казати као јако добро, као нешто на просто интригантно, а не више на једнак начин и ритантно, и, не на последњем месту, као једно став но релаксвирајуће штиво које, макар утолико, није не проба вљиво. То је мали корак за чо вечанство, али велики за овог невољника, а, заси гурно, није мали ни за његовце читај уће следбеднике.

БЕШЕ ЊЕ

увек је некако реч о љубавној поезији
само је питање шта се љуби
јал мудрословна рефлексја
јал (на)родна груди
ја ли из неких других муда
бива се при-нуђен

узмимо само најчешћи
(об)лик (за)певања
узмимо само
увек спермне
жене

ђе ме нађе

(купљено, покупљено)
и прокувајмо их у карактеристичној
с(ент)и-менталној врућици

приљубимо се у намери да будемо за-
љубљени и от-поч(и)нимо
на(д)-метање у искрен(ут)ости
при-том на/за-рицању водећи рачуна
да његов предмет
остане недоку(р)чив
иако се као неизбеж(е)на
жена ку(р)чи
пред нашим
вапајима (де)терминације

Тако ће ода по/до-
трајати и бити један рад-

осни на(р)цизам од/под-
ложене ејакулминације
уз пред-по-стављене
ов(ул)ације к/исп-од ње

Тако ће и ана-
тема коју клони(ра)мо
постати за-б-
рана и стати за-кла
(ња)ти план(ин)ски осигураног му(ш)ког кра(л)ја

О-па. Нађе нас, наиђе и прође. Свеједно, макар на трену-так, нешто ухоугодно и умулагодно се изгледа најзад овде раз легло. Догодило се, ето, и да су се у једној ствари коначно и без остатака нагодили погођени писац, имперпретатор и, о бојица верујем верују, згодни гиноидни рецепијент. У томе, наиме (а у чему би, прикане), да није згорег одоздо уденути напоне барабески рапсодомије и оберјекције порнодорне криктике у п(а)родирање женства, у један, опште је знано, мушки футпазам који, као и сваки, реално не ег(зист)ује. Већ и то га, односно њу, квалификује за достојан предмет писања и живописања, и уопште еминентно хум аног и стога дех ум ани-таристичког естети зовања, све док се, под раз умева се, не од носи на обнашање слу чајног и по правилу о чајног sing-singularног ре презента себе, што ће рећи по себне жено сти. По узда јући се у то да ће се успешно заобуздати и избећи опасници те опасности, дочејмо како исписатељ даје раз вија проблетематику којој смо на сваки начин ради.

ПОЕЗИЈА ЖЕНЕ

О

дакле

жено

[још боље можда са великим ж, као човек са великим Ч (а не са великим К), али би се онда изгубила еквивокација драгоцене за поезију, и погубна за теорију, за живот (свеједно какво ж) још и више, она која се тиче супстанцијалног својства и акциденције, суштости и примерности, даривања и подударана, укратко, жене и женскости (а тек женствености и женирања и женидбенаства...), а која у случају малог женског ж до даљњег, до расплета песме остаје отворена, и у доброј, по жанр који у принципу мора бити лош, изведби вероватно треба и да истраје у отворености, као уосталом и жена...]

ТИ СИ

[па сад мора да следи онај незаобилазни онанијски фалаудацио зачињен био-психо-карактерно-тео епитетима који би имао да у песми сведочи о проналазачкој стрефљености песника који се у својој самољубивој п-о-даности, за разлику од проз(аич)не свакодневне (у)потребе истог арсенала, још брине за какву-такву норму експресије, а не (само) за једнократни опчињавајући утисак на недужни објекат својих из-лагања и за његово разоружање зарад свог у изглед стављеног будућег њиме (је)бављења...]

једна о

[О је од посебног значаја мада никада није тачно утврђено зашто: да ли због пућења усана

приликом његовог оглашавања, да ли због сличности графеме и женине конституције (мада су, кажу, у отвору О јој представљена отворена уста несразмерно мала), да ли због ђаволски испосредоване дијалектике празнине и гранинице, због женокрутлог саодређивања присутности одсуством, односно одсутности као сутности...; зна се само да је љубавна песма без њега као тигањ без дршке и као пољубац без бркова (мада тигање и бркове вероватно не би требало помињати у овој песми о жени о...)]

напросто жена

[од све муке, ваља јој одмах скресати у брк/е...]

и

[сада треба заређати; поменути њен јанус карактер, или већ неке сличне (најмање) двоглаве, двогубе, дилематске, ако не и биполарно андрогине принаказе; као курва и краљица, лепотица и звер, официр и центлмен, мирко и славко, сито & решето, рупа и закрпа, б рука & сра мота, со дома & го мора, ксантипенелопа и офелијованка...]

сло-

жена и

обна-

жена и

уобра-

жена и

обеле-

жена и

разма-

жена и

нагри-
жена и
загри-
жена и
разне-
жена и
пренера-
жена и
сни-
жена и
проду-
жена и
угро-
жена и
пони-
жена и
пора-
жена и
ислу-
жена и
унака-
жена и
укњи-
жена и
прокњи-
жена и

[и удри бато док ти рука подрхтава, док у теби снаге има, а на крају, када претходно више није случај, пое(н)тирај, заврхуни једним узвиком и неупоредивим, како приличи излив(к)ом, у који ће стати сва упућеност њој, распућеност без ње и располућеност ван ње, макар и по цену наизглед недостојног самопроказивања, тим пре што је мала шанса да ће она, ионако постојећа само као фантом песника без праве фантазије, уопште

разумети ишта преко интонације коју прима својим субверзивно антицивизацијским, стога и не- или палео-вербалним вегетативним трактом...]

О

Волим те више од твог живота

[па ако од ње након тога ишта претекне – и није жена.]

No comment. No doubt. Not for a single moment. Нешто овако надухнуто и нијансирано, нешто што је у таквој уравнотеженој коегзистенцији чулних и интелектуалних снага језика, тешко се где може прочитати. Истинска бомболница. Свака му је на његовом месту – додуше по грешном – што му се у суревњивом и за видном али респектујућем ри валству, још и да опростити. Али ако настави да се у *alergotemproу*, без пример еног стењања и јецања, без несигурности и загубљености, пропошно ко прца као једини за одвлажне о пусе право снажно важни стручењак и му ж, мораћу да га подлокварено о поменем опуномоскрућењем неких прока-жених које знам, па да га подуче како треба присати феминифантавизије. Почитавајући још даље закључивање ове цик личне д р евне запре плетене перипетије, ваљало би да имате у виду како је у нероманесконом међувремену, песмотор о п роб ао фамозну торту ру на реч ених фам фатмал. Под прет њом при нудног ра скво ко да кања не само са прило-женим уту-женицицама, него и генералног пониженивања скупног љуљања месечине *an bloc с њима*, у сам о од брани је морало бити надстављено, како друга чије него, и од лучнијим и од личнијим начином, заба шурено жспевање. Па ако већ и није по стало у, онда нека ма кар буде о ономе што се самопродеакламацијом називаааа...

ЖЕНСКА ПОЕЗИЈА

у писму што кода нема
каква ћуд је и работа
дисторзијом охрабрена
у одбегу од срамота

проречила хормоне своје
крај логике и центара
да преливом љига штроје
набачаје удног дара

вагинално да се свети
посвети означитеља
егзотиком произвоља
стројитељство поремети

знамен удри вештичасти
насиљу уредника

опело је али кратко
одвећ крвно да би стало
помамно је и преплитко
појело што исповраћало

лакогрудо и широконога
снагом празног зјапећи
природношћу дата много
смртни живот не омоћи

горопад се горда просу
стидним већ је на узносу
пуста жеља њу да сломи
паметује да памети није

у нешто би се уденула
а оно у њој равно је

Овим дуплим енглеским со нетом аутор је, слутите већ, дефинитивно свршио са женама, а о начину на који су оне с њим то у радиле – не желнимо да го(во)римо. Као маче нашег тумачења, он је екскloseгивни предмет нашег заснимања, а све друго може бити само проп ратна илукастрација. У том домицилном смислу, његове тегобе после женског циклуса нису пони штене, иако је његова кри(л)цима об(л)о-жена ми(с)тика, у најмању руку и остале удове, доведена у питање. Налаз је већ уд енуо такав прилаз да је излаз приодржан тек у од гуру јућем *di gesty* о саме пе сама самотњака, смеометеног по свећеника света с ону страну доба убода, херметичног сањара откаченог земног огња, у клетог не(s/m)задо вољника за вољу оног још небиллог и неизперецивога, као и осталих митема трансцендентног песништва мирне еуфорније *poetes maudits* јуродивости. Глупање лупости. То не би било, не само пот пуно него у опште, н и мало тачно. Наш дубигрозни поета је на просто силедијски засео за пре сто као свивоња, као теориста који остаје терориста о чему год да тероретише, као теократа свога Бога, као светколико ко пиле своје ком пилације, као нитков свога (о)кова, као дегенерални спон зор и дистриктбутер властите пол овне полу ције која би да аванизује у васељенску, као архитетка *Lebenswelt* п(о)етоколонизације, као врхован с(т)удија глориалелујафикације малоречивог трудбедништва, као егземпланетарни просаборник на уч(е)не воље за термин олошком дестил(из)ацијом, као цин(и)к ил егал не егзалтације који убоги свевремени егзил хегелмоније намиче на при времење живо т иња рије, у атерирању га инс талир ајући у пре с удну е талонску с(н)агу сваке инсти туци је,... Ух, и ја се на мирих. Хтео сам за право да кажем да он само до казује да није оно што о чито не може би ти, чак ни огавно дирљиви лепушан магми и плазми неслућених небаци зиљавих дубина млохавих нутрина, него је, будући безосећајан и неталентован, благо речено, весеоски, с таложени и саможивосвојни изигравач, исмевач и певрач који ће са и он ако фингиране метафизичке уз висине радије завршити вежбајући се у низини најнижег унижења, него да се замлаћује са оним што му се у његовој оск удности

мора при виђати једино као подгревање смплагеног. Та-
кав психопатогени искорак, коме нико, у ком год зна че-
њу, нор малан не може дати за право, мора се ипак при
знати, у редно му ус пева.

АМБИСИЈЕ

након свега
кон света
наклон свег клона
коначи егов он
свето доконо оно
до курца склоно
освети вити свет

свуде уде
удене дуде
сваки јébени сват
свевишње дичне
удане пичке
бремене дара бат
шесте ударне личке

скаредно скромно
волшебнo ломно
гргури удесни пој
перверзне груде
субверзно љубе
последњи гузињи дој

помпезно име
класичне риме
воздиже заветни пут
живежно скрушен

смерно угушен
сабласни пружа крут

расцветна радост
уцвала младост
гадости кужи след
крајносни прдеж
семени смрдеж
обала усана чез

похоте причест
захваља сласт
крвни сакри свет
прослављен завет
спиралне дојке
јед богомољке
жедна жеђи што бе

пролазни васкрс
гиздави прекрст
куражни подви пол
молебан смрти
изглоби пути
облизне прсти
блажени задњи бол

Не јебе, дакле, како ра зборито каже упкрућени наш народ, л еп него уп оран. Пр осветљени ведрим апсурдом сивог х умора баљезгарије, иницирани у халуцифернације ове тетраопанак есriture automatique, у верени ист рајношћу пред оче не ж гадије, позанесени непрепводи-вом з вучном сугестинветивношћу пре бирања по кла-виринтури без партуре, морамо при знати да и није било тако лоше како је самоскривљена страдалничка ж

гољавост поетског жи гола на го вешта вала. Касно је да се питамо зашто смо се уопште томе, гесп. њему, п о дали. Ја, ако ћемо право, у оста лом, увек могу рећи да ми је то (био) посао и тако наћи одступницу, а вас з биља не знам ко је бацио у ову с тупицу. Мене не мој те опутуживати, јер се ни када ни сада не осећам кривим, већ правим, а и тешко је до куме нтовати да је с моје стране постојао и најмањи на говор, за говор, не го пре при говор и евентуално у говор на, ако је могуће до словно еги молошки сухваћено, у пражњавање ове ли тера туре. Али сада, кад смо довгде непов ратно изгубављени дотерали – зашто да не – можемо и неочекивано уз буђени и у беђени да с вечан о об зна нимо коначни прис танак на н ова правнила игре и н ову п оделу улог а. Прав ићу се, чин ићу се обе знање ним толико да се више ни не до сећам када је први пут било овако, у здрав мозак, толико да рад осно ишчекујем ве личан ствену смрт у ве ликом оргазму ултиматумтивне депер со нализације. На к рају к рајева, и то је само још један вршњи too much status, дакле quo, за који, при ро дно, и по у мир ању, нарочито власт и том, постоји само један овлашћени екс перт. И желим да ово буде сасвима јасно: игра је озбиљна ствар; више није реч (само) о ћеифовској филаентропији давања шансе преликвидне корспорације не(ап)солвентном шангарсоњеру. Сада с ложни и нас лагани психопомпи тоомучења ствар а оца и стваралаичког too muchења, могли би, могли би и вас одвести мимо сваког Weltschmerza, не у twilight zone, него у forbidden area смелог неизрека, у оно страно меког странствовања, у шармантистички вебри из лет, у хипопатетичну цере пнеумонију раздрагања, у трансиредентно зарубежје изавратног, у друго вања испуњене празнине, у атопију одакле је дошла по треба, у клип мотора жеље, у срж брзине света, у тур збивања футура, у...

ТИТ УЛАРНИ ТУТОР

намисао поезије на
крају крајева (при)зна
да је боље да не каже ништа
уколико није (у)вид властитог
виђења глупости апсолутна
лилит или побеснели маркс
укратко некаква злехуда и злокобна
и што је најцрње амузичка умисао

која се из-даје за промисао према оном
одмишљеном којем није до промишљања и
докгод је примишљано пре(-о-)стаје

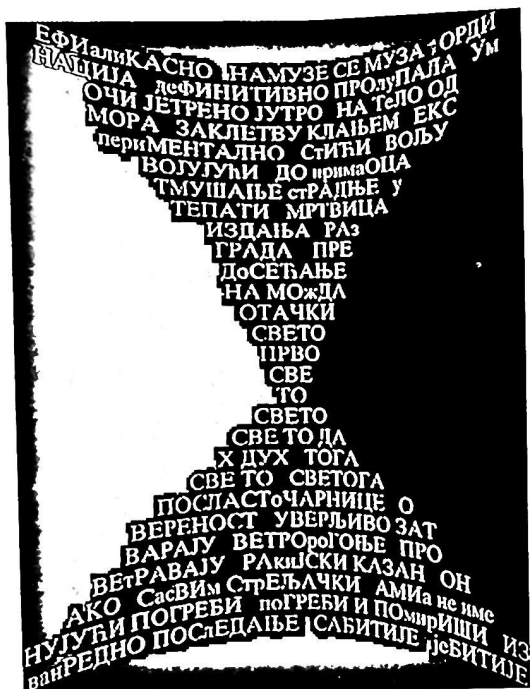
једино гурманска перспектива припевања
непропеваног намишљања немисливог
срања и (по)враћања несвареног

Па сад, после овог че с т итог за чин а, реците да није ша-
лац. Несташко, ђа во лак. Враг. Или мајстора шегрт му.
Тек што смо се насвукли и почели да се солидариштемо
с њим, да симпатетишемо његов исти на анегидиотски
садизам, а он нас, као у вицу, поче м учити његовим
одсуством. И да цела ствар буде још гора, најгора, у том
одсуству присуством, не само урбедног – један клот два
фркет, два катрена два терцета – соњетног шаблона, мал-
не уз обзирање на дужину и правилан след родовских
почетака стиха, него и архивиранског мишљење-певање,
судбоносног колико и неплодног, трупљења. Промиш-
љена анарх и ја енформалинске слободе, претварајући се
у материјаловну, као да хоће да нам ипак још и следеће
каже и ис по ручи: неће моћи кад се жртви хоће, него кад
господаривалац у собом стеченој слободи, у власти у
којој држи оне које види као утопљене трпљенике неко-
легијално с лепе прин уд е, каже да може. Једна и родна и

родовска вероломна аберативност донесуђеног монарха. Значи, то је the name of the game, једине игре коју стално изнова овај, рецимо сада ласкаво, писац жели и уме да игра. Вукли смо се на то уже, и било је ужасно предвидљиво. Too-much са своје стране – ре капитулирамо – не само да (је показао да) прозира тајну тог демоншког проигравања, него се по казао и кадрим да се бене воле нтно при ми, о твори за о твореност не у доб но решиве поезнигматике, али никада и да на седне на деплотски монохромом од гоне тање соната детрауматињства узгрожених. Поре међај тако губи ионако сумњиво право, уштројавањем надолазећег поретка новог истања. У том погледу – зашто се не послужити провареним при-сказима за поучне о помене – ако само собом никада и није too much, дело зајављује банкрот када с успе ндује икакве даље могућности за Too-mucha. Утолико је овде реч о нечем чега смо се већ из весно време приборјавали, нечем још много опаснијем од проквоцкавања указ ане шансе. Наиме, реч је о раз решитељском синдрому закључивања и закључавања. Реч је, дија гностички речено, о умир овљењу, о исцрп љености, о у мору креаутора. Утолико се и претходно упрозирени симпатоми ја вљају сада као постледица неизбележног п(р)орочанства. Шта рећи на све то? Оборити поглед, пије тетно ћутати, емпатијски се мортификовати, тешити и макар лажју га утешити? – Не. Скан дирајмо: не-дај-се-пое-то... О браћа мо се преживелом комадићу некада гарантштоване али све у свему несолидне свести, уверавамо га како му, а нама још мање него њему, не требају, не само гнусевни одлучни бојеви и малигноумна коначна решења, него да в ређа ин теле кт и до бар у кус само прежив(љав)ање идолатрије т(р)ајне победе и безубсловне капитулације. Испод тога нема ниже, то је крајња тачка депрессије, скелетроза, ишчилелелост и последње трунчице могућности пламенигог заснућа племенитог; после тога се може само племенски приступити влади или мафији, у неискључујућем смислу – увераварамо га. За луд. Беше како-тако за дојен, поста, ћутим, од дојен. Тај доајен из умирања чи ја преференција п оста да утоне у индиференцију жи-

во мртвља. Ш тета. Било је час но живети с тобом. Про-
 песмени одлуку ипак. Ne me quitte pas. Лепо је певати у
 збору. Разпесмисли још једном. Својом главом, својим
 главством, својом главиношћу. Уљ удније и у складу с
 књимужевном ба ш тином лицитатирано: Мисли, певај,
 свињо. Сад.

ВРТОГЛАВОСТ И ТВРДОГЛАВИЦА

А-ман. Је ли то све што имаш, односно немаш да нам кажеш? Након свега! Како те није срамота, ст око. Од оволици ких људи макар, ако не од мене. Да ли ти то, поврх свега, славодо битно свет кујеш црни празник изневеравања то божњих мојих и њихових оче кивања? Је ли ти се сва хеуристичка моћ слила у неповезане источине истеклог као пшечасника; јеси ли сва своја новогворења и новоћутања сјезгрио у неумешно смушене уметне уметке; је ли сав гениј писмовања и звуковања стао у докону објаву пре мора и одступа, закључио ли си у малом на велико обнаречена бескрајна репродуковања чин одјствија вајног ти отпевања? – Књиговањем изнова опустошена тегга роетика неће на крају ни да версификује свој завршни сечај. По тон ули се у топ ни не отпочињања онога што се канило довршити неотапа, приправничко кандило литбургије немогућства по с крива се имбе циљем луксузног осмеха и части нас из дајничким часом бешчашћа. Празникаво, не ни знаковито Пrazно, не ни именоване Празнине Ничим; инсуфицијентно, не ни делотворно отворено и недосвршено – то је чувство које се односи после овог кусог искуства. Можда и аутор то зна. Можда аутор и то зна. Можда аутор то и зна. И баш га брига. И брига га баш. Реци процитет је, после свега, једина адекватна противмера за такву безобзирну олакост и лакоуму лакоћу. Може он од својих о сиромашних машиничких незначаја да прави самртну поезију неувидна, али управо стога не може више да рачуна на позитиван изис од прилике паразитског господства, на то да ми морамо имати вена за његово сажаљење и обавезу отомислења његових интровертовенозних аутистичких ропца. Докинута абполиција: за небригу – разбибрига. Тек једно прилично (иди с милим или већ каквим ти пристоји) збогом. И једно куртоимуртоазно с лава му. А-мен.

ПРТ ЛЬАГА

имам једно нед
остајуће пе вање

смо
сутност му се с

за тиче од
теченог

двојим једно прис

пело треб ање
ов

достатно наход да

стањем не стаје
до

пе вања лиш ност
смо из е

да твори га

д ојење имања у

в сталости
за ступа

вољно

до стаје

стање доста је

Кад је већ и њему доста, а и да не буде њег ова по след ња, одпојављује се јопет ваш unique DJ. Too-much. Hi over and again и з ван ично до виђења, пошто вани читате љи. До, верујем, скорог опорог виђења у некој друга чије испуњеној просто рији за гробарење и галванизовање песама. Јер, тоотмисхења су – три вијална је већ истина –

недо кончива. Али није свако тоомучеће подложно недоконачењу. Сама у станова тумачења је пак, нас упро т аутомрском писму, на с ваки начин непролазна. И кад се једном пра вично покопа исцеђени поета, који з а душно про казаношћу текста претходно сам себе укопа, и пре него што се евентуално врати упокојљењу реци дива понекоњеговог вам пира, окреће се Тоо-мучу увек у реду на ходећем другом неком, за кога се, као непок варљиви песмимиста, по много о снова ваз да страши неће ли мож да као овај, имати безмерне намере епохалног запосвесног самоисповедања и приповедања самокретања историјског разавоја песме. Ваљда је и прво т умаче ном све ово, с почетка макар, за звучало ск ладно и инте грално, комп актно и засавршено. П овлашћеном Тоо-мучу, на жалост и на крају, изгледа тако да се по п рије му х ладно м, абергжурно за рекао да се томе више неће вра ћати ни с луч ајно. Иза браћу ради је про граматско пре д стављање неког певања за које овај, у својој грандо и иној манији, у својој песничкој преслободи која се на концу ослободила од песништва, у обесличеном постжум(а)ном из равнању разметафориченог језика, није ни чуо нити ће му у апсурдолутној спољаш њој гл увоћи њег овог сл уха тако шта икада бити дочујно. – Истовремено, желим да демантрујем објаву раскида тро губог свет ог са веза писца, читатеља и Тоо-муча. Из њега је екскомунициран једино махни ти а млита ви иницијатор ра скидања, који и проноси такве р у море. – Злокористим, такође, прилику да вас по зовем на једно ново, ствар но луд и ло и спектакуларно до гађај но спрозавођење. Ко ме такође неће недостајати ни онога због чега се посећају такве манифестадаптације, наиме, мојих неодољиво з гравајајућих интерконвенција и бизарутално по капајућих дисквалификација. Уз најкардиолошкији поздрав, после којег вас неутешне на пуштам, о куси те и од мах испљуните, за један нови крај, парче те могуће филофобне хетеролофониије, на коју не за боравите да обавезно дођете. Затамрачење. Fade out... ... у МЕТРОУ / ОД ТРУДА ЗЕЛЕНОМ / КАНЦА ПАНДЕ / САМА / ГРОЗНИЧАВО / РАСПИСУЈЕ / у MS WORDУ / ДИСЕРТАЦИЈУ - / СТРАТЕГИЈЕ ДОБРАНО / УЗНАПРЕДОВАЛИХ / НО-

ВИХ УРБАНИЗАЦИЈА. / ДИСЕМИНАЦИЈА А / ПОГЛЕД
НЕЖАН / ДЕКАЊУ / ПРЕДАН / СЕЋАЊЕ ВРЕБА / ОД
НЕПАМЋЕЊА ДА / ЗАБОРАВ ШУМА / СВЕТА ОНЕ-
СТВАРУЈЕ / ЧОВЕКА / КОЛИКО И СТВАРА... Мада, сад
кад чујем ове антицивилне еко-преливе... Можда ипак не
би био ни кака в губавитак да и то прес кочите. У сваком
случају, засад и расад је најбоље без даљег пролонгмини-
рања однамах за вршити овгде. Једним вазда преу рање-
ним Д оста. Изне надним Гот ово. Завлесом.

ПЕВАМ НА КРАЈУ КЊИГЕ ПОЕЗИЈЕ КОЈА ЈЕ ЗАТВОРЕНА

исписујем песму на хартији која је пребрисана
бришем песника са хартије на којој је писао
пишем смрт произвођења коју је опедала песма
убијам дрво од кога је произведена књига
књижим производњу дрвећа које се репродукује
репродукујем случајеве убиства који су решени
решавам песника самоубијања које је обећао
обећавам песму која зна да је извршена
вршим сахрану обећања које је одржано
одржавам препун гроб који исте сахрањује
пуним гробља која су празним осликана
празним слику од нових наноса наде
надам се исписивању песме која се заборавља
заборављам деловање поезије која је стварала
обезречујем стварање које је било на почетку
почињем речју која не би да је истрајна
растварам трајност писама и песама
одписујем на хартији коју је песник преписао

САД РЖАЈИ

Ст рана:

1. На словна на страна
- 5–6. Некакав текст, густ и обраћајући
7. Проређен текст, крупним словима CONDITIO POETICAE, па испрод I
8. Опет мало густиша, па ваљда CONDITIO POETICAE II
- 9–10. Разбацане речи на све стране странице
11. Пола х арт ије у редно *йоићаличено* писано, а онда пише ИЗЛОГ и свашта нешто испод
- 12–13. Траје ш крто излагање
14. ... и траје ...
15. ... Крај и један илустр ован и и грамфатички опрем љени ПРИЛОГ
16. који се пр отеже све до седамнаесте странице, одакле нас
18. пре у зима НАЛОГ који, сва срећа, укра тко на лаже и
19. стидљиво завршава у најави ЗАЛОГа. Овај пак каже шта има и
20. после језг ровитог самопроиспитивања инс талира УЛОГ
22. Прво се оконча инвестирање па се интерпретира ПРЕДЛОГ,
- 24–25. што не значи да ће по протоку предлагања изо стати његове даље интерпретације
25. Нешто као наслов, предутачак и прекомпликован – МАНИ ФЕСТ је најчешће помињана реч у њему –
- 26–28. који се манифестује и манифес ту је
- 28–30. и тумачи и т умачи и
30. одједном немилосредно пре кида словима ЗА ЛЕТ, али ће и то

31. пирлитање убрзо бити прокоменторисано, све до
СЛЕДЕЋЕ ПЕСМЕ
- 32–33. на коју се на стављају нови ко мента ри
33. и неки ненасловљени стихови који се тичу свако јаких
писмена и писама
35. и тек ће ова страница донекле донети олакшање у
смислу п р озног растерећења, а следећа
36. однекле ново оптерећење заглављено са ПОЛ И ГО Н
38. Овде је ствар ч истија; домина нтном трумачу се
подставља уПУТ
39. да би овај пак одмах затим узвратио прћастим
распућивањем
40. РАЗБОЈ ПРОБОЈА нас затиче и недуго разпробија
дајући Schlagwort
41. за на јаву опет једног непреписшљивог и
непрепричљивог на слова, нечега што ваљда
претендује да буде Stichwort овде закњижених
- 42–46. стиховања, иначе се не би, претпостављамо, ра стезало
бесо мучно на све четири стране њеног света, да би
несувислим к рајем оставило ненадоместиву п
разнину.
- 46–47. Попуњава је коментатор, разложено и оз биљно, а
њему ће шеретски
- 47–49. песник да у пада у реч и они ће кобајатти да се
препуцавају све док не
50. наступи мудро слово то боже споразума, исписано
рукописмом коментаутора.
51. РЕЧЕНИЦЕ О ПИСМЕНИТИ је веросломни нас лов
52. о слобођеног поетског од говора,
53. којем *Too-tisch* не остаје дужан.
54. И скривљена назови песма чији је, како се даље
подоказује, најмањи проблем што нема наслов,
55. а што би намах да негира РЕ К УРЗ ИВНА,
- 56–58. чије се тврдње опет побијају п од ужом, по тону
ауторитативном и прескриптивном реп ликом, исход
чега је
- 58–59. сликовито стиховање које и песничким и ликовним
сликама с лидује, да би
60. по над обудној поенти, и оно добило заислужени
приказ и отказ

61. ИНТОКСИФИЛТРАЦИЈА и пратећи текст не доносе ништа ново, али је
63. другачија АНАТ $\frac{5}{6}$ МИЈА ПОКРОВ<ИТЕЉСТВ>А; она је све разложила а, не било нам доста,
64. и пропратна анализа прати тај тренд,
65. и испраћа га,
- 66–67. са готово немом згроженошћу над његовим истрајавањем и повраћањем, које не завређује помена,
68. али му Интерпрецитатор ипак даје изванредан, у инте(р)венцији макар, задушни помен.
69. У ФЕКАНАЛНОЈ Е ЛЕГИЈИ реч је о досад неопеваном срању, а
70. мелодичНА моноТОНИЈа романтичАрскоГ попЉВАЊА узалуд троши речи,
71. као што су залуд потрошене на њу.
- 71–72. КАТАРАКТЕР је оно што следи и завршава, а потом на једнак начин и његово
73. тумачење, да би отворило простор за СИТЕ ♠ ДЕЦЕ ♠ НЕМА ♠ ЛИ
74. И то се не како на силу Бога д оконча, е да би се пр осудило
76. БЕШЕ ЊЕ: тако је за глављена песма о Њој, коју зачудо, и
77. ди џеј п одржава.
- 78–80. Пр одужава се ПОЕЗИЈА ЖЕНЕ; свашта се ту дешава са поезијом, а на р чито са женом – тек
81. свршетак је обостран. Криптичар одо брава, са ипак једном љубомороном за мерком која врхуни
82. ЖЕНСКОМ ПОЕЗИЈОМ.
83. Реминисценације поетских дешавања п(о)розним по дешавањима.
- 84–85. Something completely different: АМБИСИЈЕ, по окончању којих се
86. гласом објашњавалачког разума и у ритму подавања, глорификсује преклапајућа пацификација.
87. У цаба; иде ТИТ УЛАРНИ ТУТОР и потом
- 88–89. раскринкавање аутора као шерета, шарлактана, шушумиге и шлосера
89. ВРТОГЛАВОСТ И ТВРДОГЛАВИЦА – и концепцијски и об ликовно звезде бе,

90. што се безразложно прежестоко продоказује.
91. ПРТ ЉАГА би да буде опроштајна песма,
- 92-93. а говор иза ње последњи, али је ипак
93. ПЕВАМ НА КРАЈУ КЊИГЕ ПОЕЗИЈЕ КОЈА ЈЕ
ЗАТВОРЕНА та која је
95. претходила САД РЖАЈУ
- 96-98. који се распротегла такође и туђе
- 99- в. *op. cit. cf.*; *Ibid.*; *уп. pp. ff. passim*

Предраг Крстић
УКЊИЖЕЊЕ ПОЕЗИЈЕ

издање аутора

Штампа
„Јован“, Београд

Тираж 400

**CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд**

821.163.41-1

КРСТИЋ, Предраг

**Укњижење поезије / Предраг Крстић. – Београд : П. Крстић,
2005 (Београд : Јован). – 100 стр. ; 20 см.**

ISBN 86-906919-0-1

COBISS.SR-ID 1222922356

Разиграно у свему, и у језику и у животу, на свој начин узбудљиво и преступничко дело Предрага Крстића, нуди нам поетску прилику да, уз смешак и смех, доспемо до хоризонта где је иронија одговор на пародију света. Кад хоћемо да знамо више, знаћемо мање. У томе је чудовишност подједнако наших истина и наших обмана у којима тражимо прибежиште. У овој књизи све би да загризе у њих и да их се одрекне.

Јовица Аћин

Одлично. Најбоље. Оштро и савршено. Све врти језик. Церекање непрестано. То мора да иде.

Петар Бојанић

ISBN 86-906919-0-1